ISSN 0132—4462
ЛИПЕНЬ № 7 1996

перець

Мал. В. АДАМОВИЧА

КОРОТКО КАЖУЧИ

Державна — рідна мати... Але чомусь поводиться як мачуха...

Олександр СУХОМЛИН.

Мал. М. МУСКИ

КОРОТКО КАЖУЧИ

Де і як зимують раки — ми знаємо. А як і де будемо ми!

Юрій САВЧУК.

Мал. Т. ЗЕЛЕНЧЕНКО

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ну й бідний у нас народ! Тринадцять квартир обчистили — і навіть на поїздку на Багами не вистачило...

Дмитро СОЛОДКИЙ

ДВОМА РЯДКАМИ

ЗВІРІЄМО!

Назад з людини... мавпа зріє:
Це людство рік у рік звіріє.

ХИТРОМУДРИЙ

На хабарі він сам не цілиться:
Бере підлеглий і з ним ділиться.

ХТО ВОНИ!

— До нас у траст! Ми — благодійники... —
Кричать тузи. Грошорозбійники!

ЩАСТЯ ПЕНСІОНЕРА

Є хліб, є сіль, є цибулина —
Яка ж це радісна хвилина!..

ХТО Є ХТО

Довів, як голос задзвенів,
Що він — з умілих... брехунів.

ЛЮДИ З ЛЕГЕНДИ, або *ЛІКУВАТИСЬ ТРЕБА!*

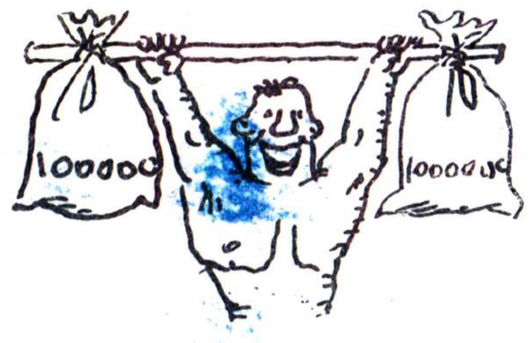

— Де цей клятий інвалід?! — репетував миршавий чоловічок, якому заважала мотоколяска, залишена посеред дороги.

— Чого галасуєш? — відіпхнув його черевом убік огрядний чолов'яга. — Я інвалід!..

Далі здоровило, мов дитячу іграшку, руками розвернув мотоколяску, сів туди разом з двома приятелями і тільки курява за ними стовпом.

Хто не пам'ятає цієї іскрометної комедії Леоніда Гайдая? Та якщо тоді згадана сцена з фільму «Операція «И» була використана всього лише, як дотепний епізод, то зараз цей епізод з фальшивим інвалідом запросто може стати основою сюжету для фільму, кількість серій якого не поступатиметься серіалам типу «Санта-Барбара» чи «Династія».

Проблема фальшивих шахтарів-інвалідів (регресників) та зловживань стосовно встановлення втрати працездатності і виплати грошових компенсацій (регресів) в останні роки в Донбасі набула масштабів епідемії. Адже тільки на території Донецької області сума регресних позовів становить близько 10 трильйонів карбованців. І що «найцікавіше» у цій ситуації, це те, що астрономічні суми справно отримували люди, які не тільки ніколи не мали травм у вугільній галузі, а й взагалі мають досить віддалене відношення до роботи безпосередньо на підземних горизонтах. У шахті, тобто.

Зрештою, у тому, що в останній час до полку фальшивих регресників помітно прибуло, немає нічого дивного, бо виплати за втрачене у шахті здоров'я становлять мільярдні суми і спокусять будь-кого. Адже згідно із Законом України про охорону праці (зокрема, його статті 11) підприємство зобов'язане виплачувати потерпілому одноразову допомогу з розрахунку за кожен процент втрати працездатності — суму середньомісячного заробітку.

Арифметика більш ніж проста — якщо, наприклад, шахтар втратив працездатність на 50 відсотків, а середній заробіток у нього 20 мільйонів карбованців, то щоразова допомога становить якраз 1 мільярд карбованців. Причому, це ще не межа, бо і отих відсотків втрати працездатності у липових регресників, як правило, удвічі більше і зарплата значно вища.

Щодо вищої зарплати, то це тема іншої розмови, а от що стосується медично-соціальних експертиз, які встановлюють втрату працездатності, то тут донедавна відбувалися речі неймовірні. Зловживання службовим становищем і владою стали найкоротшим шляхом до фальшивої втрати здоров'я (на папері). Причому посадові особи настільки втратили почуття міри і передали куті меду, що власними ж руками створили ситуацію типу «жадоба фраєра згубила».

Судіть самі — із слів одного авторитетного службовця, він на власні очі (вони тоді різко збільшилися) бачив документ, який свідчив, що його власник — чоловік у розквіті сил — втратив працездатність на 200 відсотків!!! Ви уявляєте, про що йдеться? Якщо так, то куди тій людині-амфібії з фантастичного роману до людини-руїни з суворої нашої дійсності!..

Втім, якщо ходяча «людина-руїна» це поки що згадка з розряду усних переказів, то те, що втрата працездатності стала хронічною хворобою керівників та ІТР шахт області — це реальний факт, що підтверджений відповідними документами. Приміром, з'явилися великі сумніви щодо підстав встановлення відсотків втрати працездатності відразу в десятьох працівників бухгалтерії шахтоуправління «Донецьке» ВО «Торезантрацит». На шахті «Комсомолець» ВО «Артемвугілля» у списку регресників, тобто безнадійних інвалідів, аж 19 начальників дільниць. А шахта «Прогрес», попри свою назву, взагалі представлена в списку регресників усим керівним складом вугільного підприємства. То, можливо, тому крива вуглевидобутку різко поповзла донизу, бо очолюють шахти, як бачите, люди переважно немічні і хворобливі?..

Та «немічні» це дуже м'яко сказано, бо, судячи з паперів, ці люди-руїни є свого роду унікумами. Як, наприклад, той же заступник директора з господарчих питань шахти «Ждановська», який продовжує невтомно трудитися, незважаючи на те, що втратив працездатність на 120 відсотків! Або гірничий майстер шахти імені Рум'янцева, котрий не залишав своє робоче місце, попри втрату працездатності на 150 (!) відсотків. Вже мовчу про цілу низку головних бухгалтерів, які теж мають такі ж унікальні відсотки, але мужньо продовжують виконувати свої службові обов'язки...

Здавалося б, подібними людьми з легенди і водночас з реального життя треба захоплюватися. Більше того — складати про них пісні і оповідання, порушувати клопотання про увічнення пам'яті про них у камені та бронзі. Та натомість в області вже порушено майже півсотні кримінальних справ за згаданими фактами. Окрім того, замінено склади цілого ряду медично-соціальних експертних комісій, звільнено немало голів таких комісій. Бо їх, мабуть, «лікувати» треба в першу чергу. А потім уже братися до горе-інвалідів, які так ловко «калічили» себе бухгалтерськими калькуляторами і начальницькими самописками.

Павло КУЩ.

м. Донецьк.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

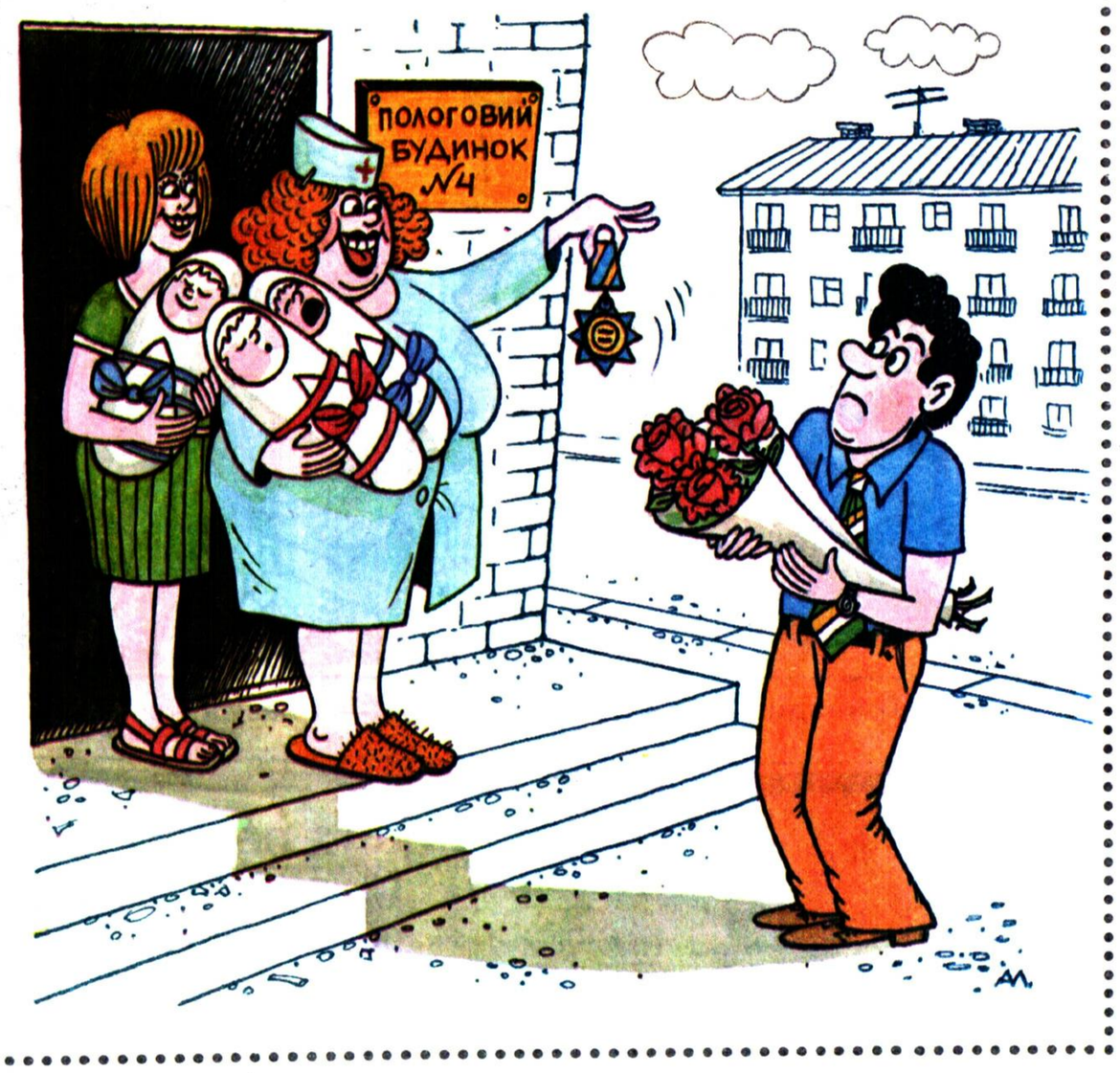

— А ще дозвольте нагородити вас медаллю «За хоробрість»!..

Мал. О. КОХАНА

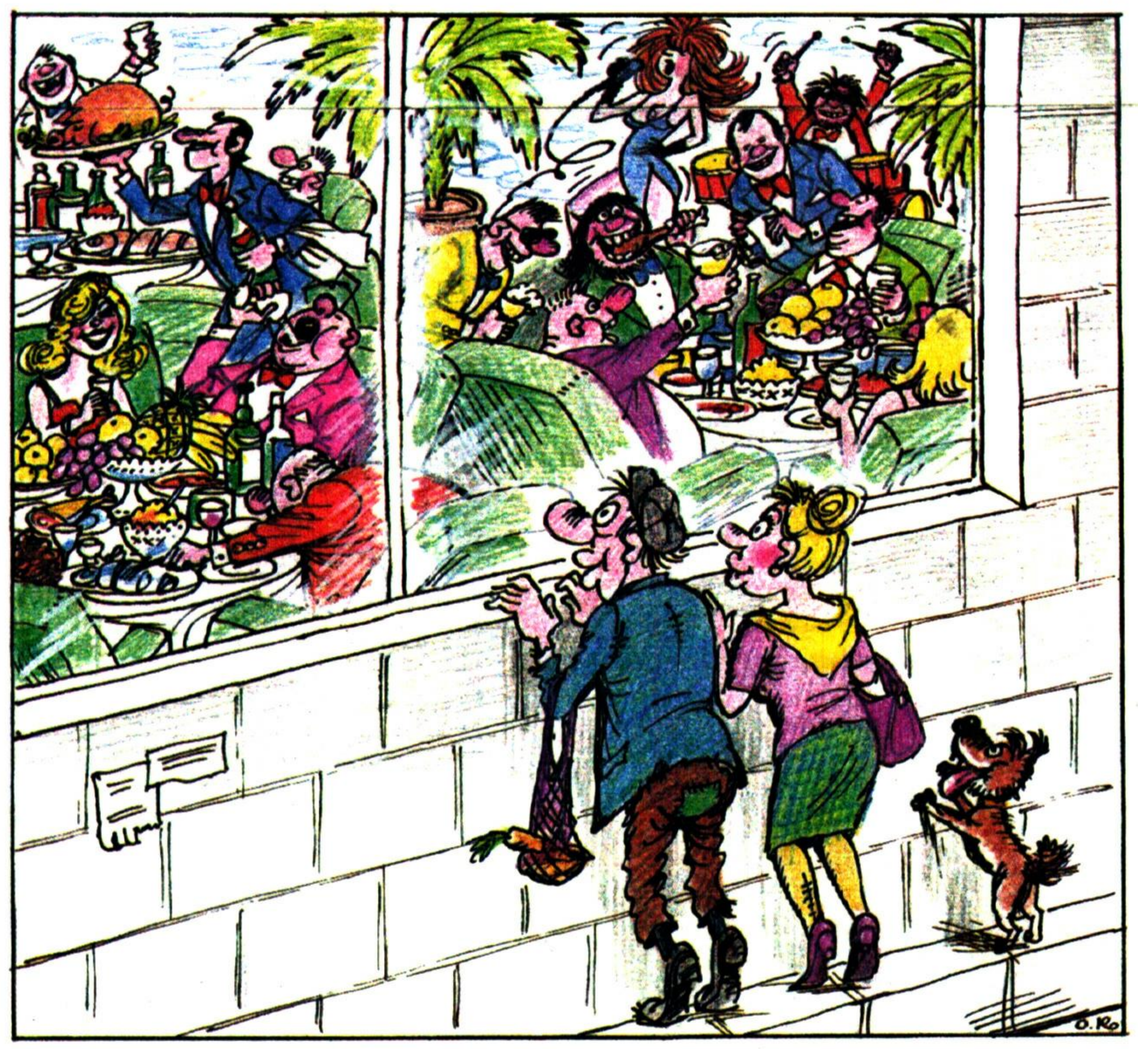

— Щось давненько ми з тобою в ресторані не були!..

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

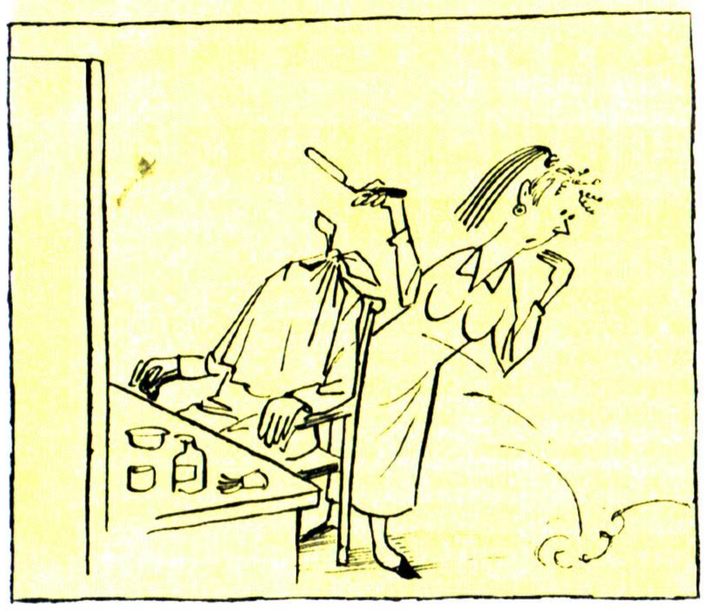

— Пробачте мені, будь ласка!..

Мал. С. КАЗАНЕВСЬКОГО

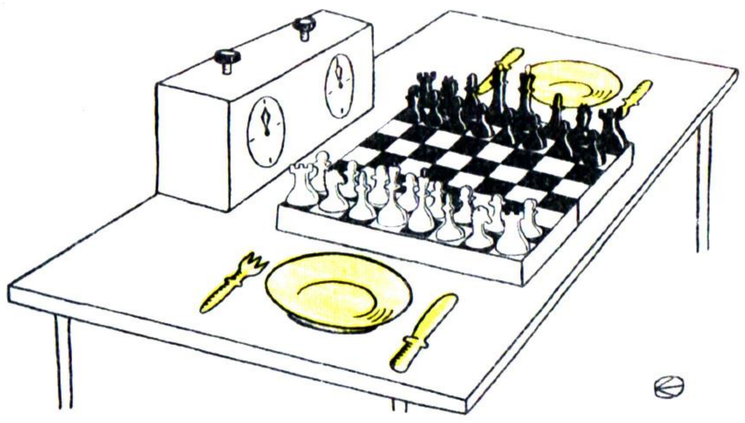

НОТАТКИ СУЧАСНИКА

Амфібії природним шляхом вирішили проблему подвійного громадянства.

Часто нові пам'ятники ставлять на старі п'єдестали.

Хоча античні актори, оратори й письменники не користувалися мікрофонами, голоси їхні лунають і сьогодні.

Сумно, коли виборчих урн більше, ніж урн для сміття.

Затримка зарплати псує настрій, але, на жаль, не апетит.

Йому наступали на ноги навіть там, де ще не ступала нога людська.

Незважаючи на емансипацію, наші дружини все ще розумніші за нас.

Чим старіше фото, тим молодшим ти на ньому виглядаєш.

Антикознавцеві весь час дорікали за несучасність.

Юрій ШАНІН.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

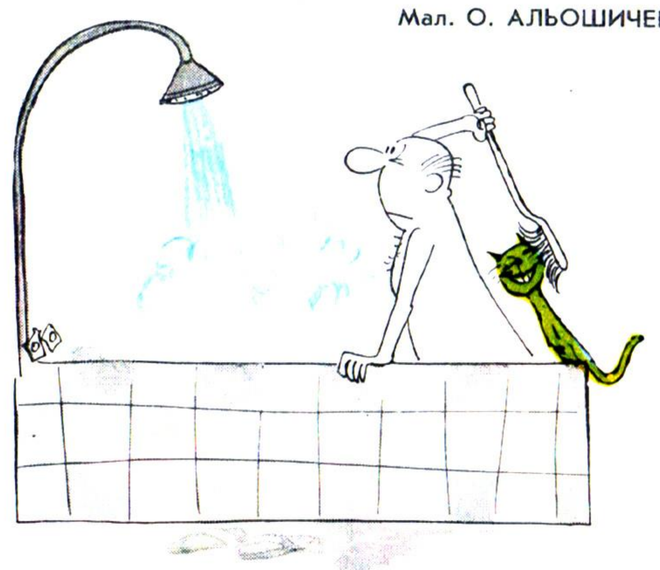

Мал. А. КОНОНЕНКА

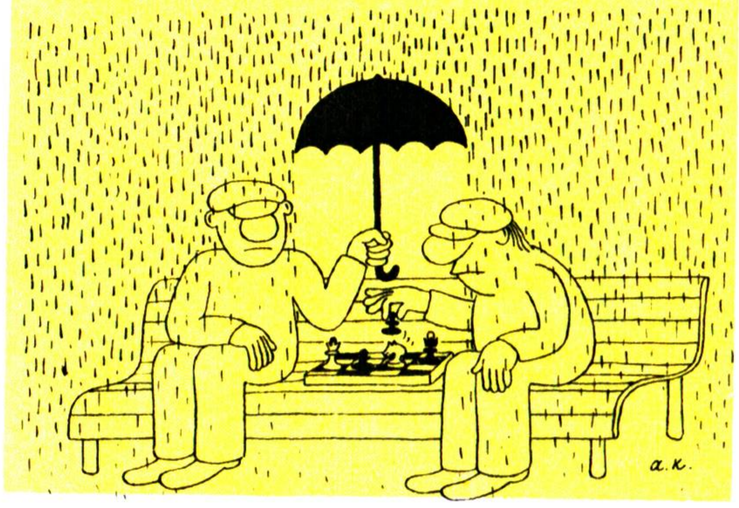

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

КОРИСНІ ПОРАДИ

Не плач, споживач!

Ні з якого боку не захищений споживач з острахом дивиться на вітрини магазинів, кіосків, універмагів. Купувати чи не купувати? Це споконвічне запитання не дає спокою тим, у кого в кишенях не зовсім порожньо.

А все тому, що в нашому базарно-ринковому хаосі покупець почувається безпорадним: а що, як йому підсунуть халтуру? Назад її не приймуть — немає у нас таких правил, як в інших цивілізованих країнах. І взагалі немає у нас Закону про захист прав споживача. Що ж тоді робити?

Як ви переконаєтесь нижче, з кожної ситуації можна знайти вихід. Якщо не дуже похмуро дивитися на речі, навіть — браковані...

ЯК ПОЗБУТИСЬ НАДОКУЧЛИВИХ ГОСТЕЙ?

Ваші знайомі знахабніли — зачастили до вас у гості. Приходять без запрошення! Є дуже багато прийомів для того, щоб небажані візити порідшали. Та всі вони не бездоганні.

Ми ж пропонуємо спосіб, котрий, аніскілечки не псуючи вашої репутації гостинних хазяїв, допоможе вам позбутися непрошених гостей. Він дуже простий і недорогий — коштує всього лише чотириста тисяч карбованців.

Купіть у Харкові (якщо ви живете в іншому місті, доведеться витратитися на дорогу) «Домашні вареники з м'ясом» виробництва місцевої фірми «Корона». Зваріть їх і поставте гостям на стіл. Увесь час припрошуйте:

— Їжте, дорогі гості, їжте!

Намагайтесь не реагувати на те, як вони кривитимуться, оскільки смак цих вареників нагадує щось середнє між цементом і глиною.

Якщо ж і після цього пригощення знайомі прийдуть знову — купіть ще один кульок цих вареників. Гарантуємо, вони і дорогу до вас забудуть!

МОВ РУКОЮ ЗНІМЕ

Чимало всіляких фірм та приватних осіб запевняють у рекламних оголошеннях, що можуть відучити людину від однієї з найпоганіших звичок — зловживання алкоголем.

Проте є фахівці, котрі через свою виняткову скромність до реклами не вдаються, хоча виготовляють найдієвіші ліки від цієї хвороби віку. Назва цих ліків — коньяк «Три зірочки» виробництва кримського радгоспу імені Самфонова. Варто раз випити цієї рідини, що відгонить гумою та хімікатами, і погану звичку мов рукою зніме.

РЕЦЕПТ УСПІХУ

Якщо ви дуже хочете, щоб ваша улюблена футбольна команда виграла у вирішальному матчі, зробіть усе, аби супротивну команду взули у бутци виробництва київського об'єднаного взуттєвого ательє «Еллада». Оскільки на перших же хвилинах матчу у суперників повідриваються від бутц підошви, вашим улюбленцям перемога гарантована.

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА

Недаремно ми сьогодні відшукуємо старі рецепти, звертаємося до великого досвіду наших пращурів. Вони знали, що робили, коли, наприклад, купували стільці дюжинами.

А от ми сьогодні, купуючи один-два стільці, дуже ризикуємо. Ось жителька Хмельницької області Тетяна Андріївна Смирнюк придбала лише один стілець виробництва Старокутневської меблевої фабрики. Посиділа на ньому годину, а він і розламався: ніжки роз'їхалися, і гепнулася вона на підлогу. Дуже її онук сміявся.

Поїхала жінка наступного дня до магазину, з труднощами умовила поміняти розламаний стілець на інший. Привезла, сіла і... знову на підлозі опинилась жінка.

Другий стілець обміняти на якісний не вдалося. А уявіть, купила б Тетяна Андріївна одразу дюжину стільців. Може, серед них хоч один якісний і знайшовся б!

ДАРУЙТЕ КОХАНИМ «ВИШНЮ В ШОКОЛАДІ»!

Тільки обов'язково виробництва одеського спільного малого підприємства «Адель». Такий подарунок допоможе вам зробити вірний вибір — обрати гідну супутницю життя. Якщо після такого дарунка вона вас не вижене у три шиї, смертельно не образиться, не облає — перед вами свята жінка, добра і терпляча. Оскільки не зреагувати подібним чином на таку вишню, в такому шоколаді неможливо: в коробці упаковано закам'янілі соєві кульки з сухими вишневими кісточками всередині.

Поради підготував
М. ТОНЕНКО.

ТАЛАНТ

НАРИС

Ще в зовсім недавні часи Тетяна Петрівна Гусяча і не здогадувалась про великий талант підприємниці, котрим нагородила її природа. Що зі скромної посудомийки не дуже престижного закладу громадського харчування виросте вона до власниці цілого підприємства, яке випускає найприбутковіший товар — алкогольні напої.

Якось кілька років тому випила вона чарку віскі. Чи її хтось пригостив, чи вона сама себе пригостила, тільки смак цього напою глибоко запав їй у душу. Не те, щоб дуже сподобався, але на ідею наштовхнув. Оскільки за смаком віскі дуже нагадали Тетяні Петрівні самогон.

А самогон вона гнати вміла, навіть неабиякий досвід у цьому ділі мала. А щодо відповідних пляшок, то назбирати їх було справою техніки. Попоходила по різних барах, ресторанах, кафе та інших забігайлівках. За кожну порожню пляшку з-під віскі добре платила, і незабаром назбиралося їх у неї стільки, що хоч виробничу лінію відкривай. І відкрила її Тетяна Петрівна. Сама! Без помічників!

Наливала у ті пляшки самогон, очищений і здобрений різними травами і домішками, і виходив такий напій, що не дуже досвідчена у питних справах людина одразу б і не помітила підробки. Потім її закорковувала, знову ж таки, досить професійно, тоді збувала через кіоски та інші торговельні заклади, а то і безпосередньо клієнтам.

А що підприємство Тетяни Петрівни було рентабельним і сумніву немає: при обшуку в її квартирі знайшли багато тисяч доларів.

Г. ЛОГУТА.

м. Київ.

Мал. С. ФЕДЬКА

АВАРІЯ, ЩО ПОЛІПШИЛА СТАТИСТИКУ

Як відомо, все у нашому житті відносно. Одна й та сама подія може засмучувати одних і радувати інших.

Коли майже нова «дев'ятка» з кримськими номерами, не вписавшись у поворот на трасі поблизу Івано-Франківська, врізалась у дерево, водієві цієї машини Лошаку та пасажирові Костомину було настільки кепсько, що лікарі «швидкої» висловлювали великий сумнів щодо вірогідності їхнього одужання. А от працівники іншої служби, котра займається угонами автомашин, торжествували. Річ у тому, що та аварія посприяла розкриттю злочину. Бо, як виявилося, саме ця «дев'ятка» — в списках викрадених. А жертви аварії, Лошаков і Костомин, і були тими угонщиками, яких давно розшукує міліція.

Отже, хоч як це парадоксально звучить, але сумна пригода позитивно вплинула на процент розкриття подібних злочинів у нашій державі.

З. ХРОПУН.

МАСКО, Я ТЕБЕ ЗНАЮ!

Коли у двері подзвонили, жителька Миколаєва Зоя Вікторівна навіть не запитала «хто там?», а просто відчинила. По-перше, це був ще не пізній вечір, а по-друге, саме зайшов її відвідати племінник Рома, кремезний хлопець атлетичної статури.

Її відштовхнули, і за кілька хвилин вона сиділа посеред кімнати, прив'язана до крісла з кляпом у роті, і з жахом дивилася, як двоє у масках знущаються над її рідним племінником. Зв'язавши дротом руки, вони йому здавлювали шию та інші частини тіла, водили ножем по обличчю і погрожували вбити, якщо він не скаже, де заховано гроші.

Він клявся, що ніяких грошей у цій хаті немає, що його тітка — бідна жінка, яка за життя і копійки не заощадила. Вони ж, виявляючи виняткову обізнаність, називали точні суми доларів, котрі вона виручила від продажу гаража та дачі.

І коли тітка побачила, що бандити збираються здійснити свої погрози і вбити її племінника, вона не витримала — показала схованку.

Прихопивши гроші та коштовності, бандити пішли. На прощання попередили, щоб мовчали, бо інакше гірше буде.

Врешті-решт Ромі вдалося вивільнити собі руки і розв'язати тітку. Кинувся було до телефону, та сам себе зупинив:

— А раптом вони таки здійснять погрозу?..

Та наступного дня, порадившись з сусідами, Зоя Вікторівна все ж таки наважилася піти до управління внутрішніх справ.

Лише тиждень знадобився оперативникам, аби встановити, що бандити у масках — то були друзі її племінника Романа Саха, котрі, як і він, ніде не працювали. Операцію задумав і розробив Роман, а друзі непогано зіграли свої ролі.

А. КОРНЕВИЧ.

Мал. С. ФЕДЬКА

«НАПОЛЕОН» ПРОТИ ПІСТОЛЕТА

Невеличкий бар «Надія» на околиці Донецька того дня завершив свою роботу. Бармен саме рахував виручку, коли в двері постукали. Молодий чоловік жестами показав, що хоче купити пляшку. Бармен впустив його.

— Що будемо брати? — поцікавився він.

— Усе, — відповів молодий чоловік і витягнув пістолет. — Жени гроші!

Бармен віддав весь виторг, та грабіжнику цього здалося мало.

— Пляшки давай! — скомандував він, киваючи на вітрину.

Зняв бармен з вітрини кілька пляшок і поставив їх перед молодиком. І в момент, коли той на мить схилився, аби упакувати все це в сумку, схопив пляшку коньяку «Наполеон» і врізав нею грабіжника по голові, від чого той знепритомнів.

У матеріалах цієї досить ординарної кримінальної справи, що порушено проти грабіжника — студента технікуму комунального господарства В. Навроцького, фігурує дві цікаві деталі. Коньяк «Наполеон», котрим так чудово знешкодив нападника бармен, виявився фальшивкою. Як засвідчили експерти: «рідина, налита в пляшку, не відповідала етикетці». Але й газовий пістолет, яким студент погрожував бармену, був зіпсований і без патронів.

А. ПЕТРЕНКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

ТРАГІЧНА ЛЮБОВ

Цап залицявся до Капусти...
Мораль: На Грядці стало пусто.

Іван СЕМАНЮК.

ІНФОРМАЦІЯ

ГУМОРЕСКА

— Андрію, ти?

— Здається.

— Будь людиною, не клади слухавку.

— Василь? Що трапилось?

— У мене таке враження, що зараз мене розірве. Я увесь переповнений важливою інформацією. Треба негайно розвантажитися. Вилити душу.

— А чого на мене?

— Ти — інтелігентний чоловік, вмієш слухати.

— Гаразд. Умовив. Виливай. Щось побутове?..

— Політичне.

— О, Боже? Знову... Певно, сесію транслювали?

— Вгадав. По телевізору. Там таке було...

— Чубились депутати?

— Аж тирса летіла. Війна емоцій. Бокс без правил.

— І на тебе накотило?..

— Я ж не залізний. Наслухався... тепер у самого... вода в роті кипить. Жадаю виговоритися.

— І скільки треба, щоб тобі полегшало?

— Хвилин п'ятдесят.

— П'ять. Вистачить. І, будь ласка, дотримуйся регламенту. А де твоя дружина?

— Не витримала. Нерви. Побігла до сусідки.

— Подзвони Аркадію.

— Аркадія... боюся чіпати. Занадто неурівноважений. Буває, послухає знервованих депутатів, збуджується, як молодий бугай. Хапає сокиру і лізе на «броньовика». Так він свого старого «Запорожця» величає. Краще вже я тебе ознайомлю з емоційними виступами на сесії.

— Василю, ти тільки не сердься, але після кожної твоєї політінформації... я довго заснути не можу. Будь людиною, дзенькни Кузьменкам...

— Дзенькав. У них телефон з автовідповідачем. Щоразу противним голосом бубонить: «Кузьменки на дачі. Якщо у вас важлива інформація — говоріть!»

— А ти й розгубився. Це ж чудова нагода тобі розвантажитися. Автомат уважно тебе вислухає, запише твою промову на плівку... Кузьменки повернуть, а на них чекає важлива інформація.

— Го! Андрію, ідея! Подивимось на що здатний цей гугнявий автовідповідач і на скільки у нього плівки вистачить...

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

НЕОБХІДНА УМОВА

Кажуть, що нардепом нині стати,
Вчитись й вчитись треба... обіцяти.

Іван СЕМАНЮК.

м. Івано-Франківськ.

ЗНАЙОМСТВО ЗА ОБ'ЯВОЮ

Прочитала я об'яву товариства з обмеженою відповідальністю «Соломія» і вирішила скористатися з послуг фірми. А послуги ці делікатні: фірма знайомить жінок з чоловіками «для подальшого створення сім'ї». Заплатила я, що належить. Заповнила анкету, описала чоловіка, який хоч віддалено, але відповідав моєму ідеалові. І от через два місяці (хоч фірма обіцяла це зробити протягом трьох тижнів) знайомство відбулося.

Ви б тільки бачили, якого страшного вони мені підсунули! Нижче мене на півголови, лисий, ще й кількох літер не вимовляє. До того ж, безробітний.

Я влаштувала скандал, зажадала, щоб мене познайомили з іншим. А на фірмі сказали, що на іншого треба оформляти інше замовлення і знову платити. Хіба це не нахабство?

Тетяна ПЕТРЕНКО.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Чернівецьке радіо відповідає...

— Як опинитись на безлюдному острові?

— Треба спалити за собою всі мости.

— Який лозунг податкової служби!

— Зустрічаєм по одежині, а проводжаєм голими.

— Молоде покоління вибирає «Пепсі», а старе!

— Старе покоління — пляшки з-під «Пепсі».

— Який елемент ще не занесений до таблиці Менделєєва!

— Кримінальний.

Флоріан БОДНАР.

Мал. Є. МИЛУТКИ

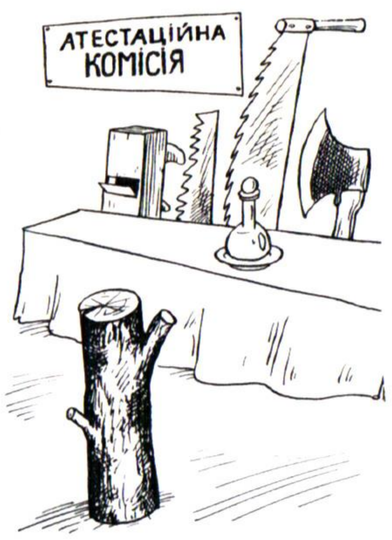

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. С. КОНДРАТЬЄВА

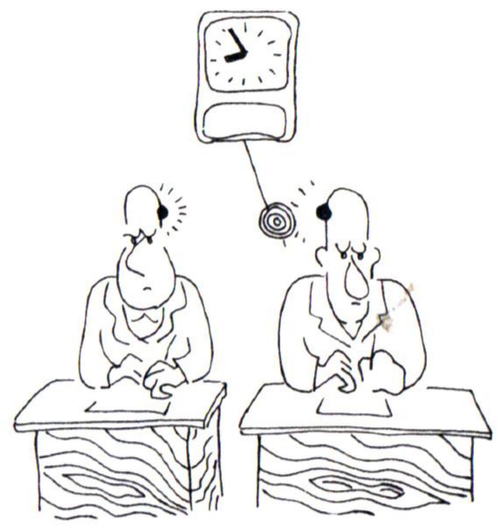

НІ СОБІ, НІ ЛЮДЯМ

Коли ми сьогодні згадуємо наше світле минуле, то перше, що спливає в пам'яті — черги. Черги за всім, а в першу чергу — за продуктами і товарами. Та порожні прилавки.

Сьогодні прилавки завалені й черг немає. Навпаки, в магазинах порожньо. Людям нема за що купувати. Лежать, лежать товари і, природньо, псуються. І їх викидають на сміт-ник. Те саме в промтоварних магазинах. Те саме в газетних кіосках. Лежать, лежать газети і журнали, і віддають їх у макулатуру.

Але ж в усьому світі існує уцінка товару. Пролежав певний строк — і наполовину дешевшає. В усьому світі вчорашні газети продаються за півціни, а позавчорашні — за третину. Чому ж у нас така неповороткість?

Г. ШВЕЦЬ,
учитель.

м. Суми.

Вітаємо ювіляра!

Із нових віршів

ЯКЩО ЗІБРАВСЯ...

(Майже філософічне)

Життя іде... І знов, і знов я
Кажу собі: «Гей, час біжить!
Пора й пошанувать здоров'я,
Якщо зібрався ще пожить».

Але сказать — не мудра штука,
А як зробить це в наші дні?!
Отут — спасибі їй! — наука
Прийшла на виручку мені.

Розтолкувала, слава богу,
Що саме рідний мій живіт
Мені ж вкорочує дорогу
Із цього світу на той світ.

Йому — аби наїдки ласі,
А я ж то знаю: в цих жирах,
У ковбасі, сметані, м'ясі
Таке таїться — просто жах!

То ціла купа лих усяких
Здоров'ю нашому на зло,
З'їси — і на! — токсини, шлаки,
Бодай би їх лихе взяло!

Подумать треба, перш ніж їсти.
Он капосний холестерин
Вже навіть і в яйце залізти
Примудрувався, скурвий син!..

Для когось, може, то й утіха
Тягти на стіл таку їду,
А я із глузду ще не з'їхав,
Щоб витрачатись на біду.

Доводити себе до скрути?!
Ні-і! Боже збав й оборони!..
Річ інша — овочі та фрукти:
Життя **продовжують** вони.

Он скільки їх лежить довколо —,
Своїх та із чужих країв,
Є і такі, яких ніколи
Й не нюхав, а не те що — їв...

Одне погано: лиш на ціни
Погляну,— остигаю вмить:
До тих лагомин вітамінних
Теж страшнувато підступить.

Проте мені і горя мало —
Зараджу легко цій біді:
Є вітамінчику навалом
І в нашій рідній лободі.

Її оно — як того сміття!..
А ще ж — і кропива, і хрін!..
І все воно — для довголіття,
І все — отой же вітамін!

Ну а якщо узагалі я
Переключуся на траву,
То справдиться-таки надія,
То ого-го ще проживу!..

Усе в порядку, прошу пана...
Але — бодай би йому грець! —
Є в мене звичка препогана,
Вона все зводить нанівець.

Знайомі кажуть: «Чоловіче!
Собі ж вкорочуєш життя!..
Облиш!» І я не раз, не двічі
За розум брався. Та без пуття.

Перчанина, лауреата премії імені Остапа Вишні Дмитра МОЛЯКЕВИЧА з 70-річчям!

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

Чи вдачу маю безтолкову,
Чи то створіння я слабе? —
День-два протримаюсь — і знову
Беруся гробити себе.

Їй-бо, аж на душі огидно:
Оце ж та гемонська напасть
У довгожителі, як видно,
Мені пропхатися не дасть...

Знайомі радять: «Таж тепера
Є тьма цілителів кругом!
Сходив би до гіпнотизера,
До екстрасенса на прийом!»

Ходив. До того ж, признаюся,
Не обминав і чаклунів.
А звички клятої не збувся
(Лиш міг би збутися штанів)...

Було на те, братове, схоже,
Що марно битву ту веду,
Що жодна сила вже не зможе
Ухаменать мою біду;

Ніхто й ніщо уже на розум
Не наведе мене. Аж ось —
Усе втряслося без гіпнозу,
Без чародійства обійшлось.

Здиміло геть моє безвілля,
І я сказав: «Оце вже — зась!»,
Коли ціна на звабне зілля
Усоте вгору поп'ялась...

З грудей — неначе камінь знято,
Мов з пліч звалилася гора!
Нарешті і у мене свято:
Курити кинув я! Ур-ра!

Мені теперки — ні до чого
Звабливий сигаретний дим...
А довгожительство?.. Про нього
Забув і думать! Бог із ним!

Що голову над цим сушити?!
Вже краще думать, далебі,
Про те, чи вдасться залишити
Хоч згадку путню по собі;

Уберегти в собі людину
І перед злом не впасти ниць;
Про те, щоб свіжих не підкинуть
До тих, що вже зробив, дурниць.

А скільки на землі чудесній
Топтати ряст мені дано,—
Це в канцелярії небесній
Вже обраховано давно.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. М. КАПУСТИ

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. М. МУСКИ

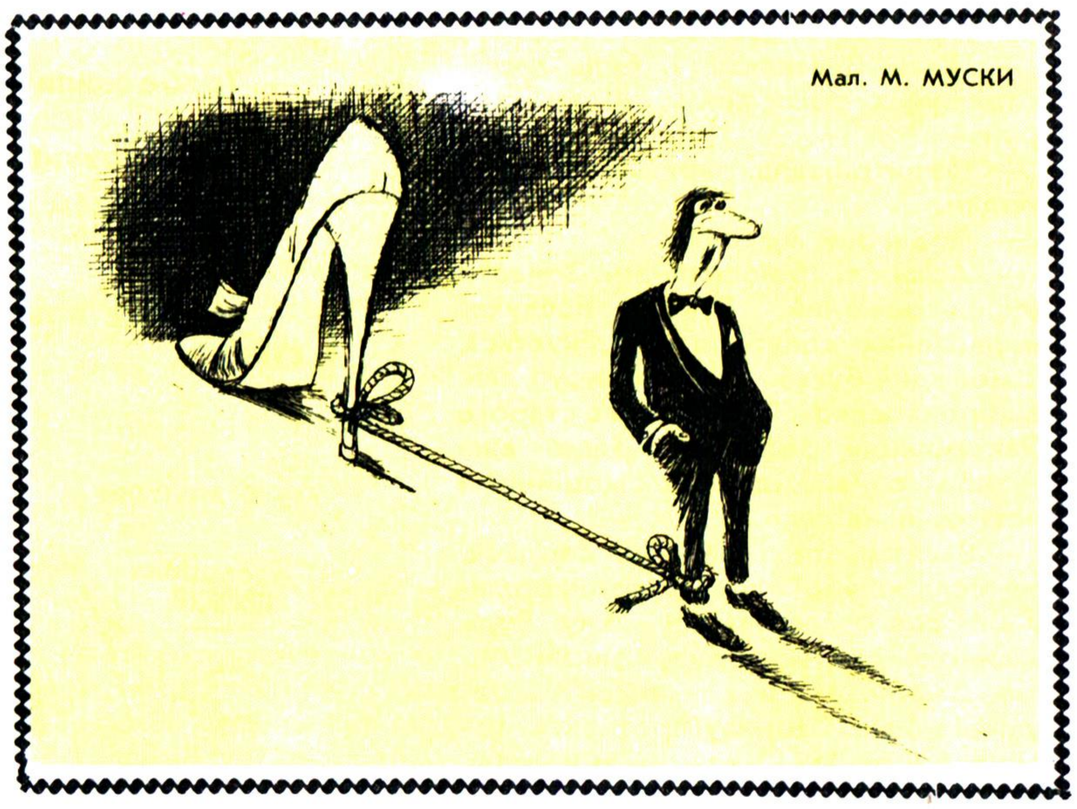

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Отже, тут є риба!..

ІРОНІЗМИ

♦ Від нашої гласності лише одна користь: чешемо язиками, щоб не свербіли.

♦ Інколи розумне зерно не проростає, бо його поливають не тим, чим треба.

♦ Хоч і відпускають нас на всі чотири сторони, а йти вже нікуди.

♦ Дармоїди були і є, інша справа: який зараз у них апетит?

Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки
на Луганщині.

КАЛАМБУРИ

ТЕРПЕЦЬ УРВАВСЯ

Декотрим в Верховній Раді
Люди просто вже не раді.

НЕМА КРАЙНЬОГО

Хто це дав оте «добро»
Народне грабувать добро?

РОЗУМНИЙ ДЛЯ СЕБЕ

На роботі не дасть ладу.
Має ж дачу, дім і «Ладу».

Леонід ЗАБАРА.

Мал. О. КОХАНА

— Ну й ледачий чоловік в Оксани! Нічого вдома не робить. Горілку й ту в магазині купує...

ПІСЕНЬКА НА ЗАМОВЛЕННЯЧКО

(Пародійка на Київськеньке радівочко)

Добридень, наші любенькі слухачики! Розпочинаємо черговеньку передачку. Своє вітаннячко рідненькій бабусі до села Вівсяного шле внучок, єдиний спадкоємчик, Петрусь Шлакоблок. Він бажає їй міцненького здоров'ячка і просить привітати пісенькою «Старожили стільки не живуть».

А цей листочичок ми одержали від Тарасика Сливи. Він трудиться шоферчиком на автобазочці. Хоч у ці дні йому виповнюється 60 роченят, але він просить передати не для себе, а для ДАІ пісеничку «Їду-їду, ні коліс ні сліду».

Жительочка Перерепанців Ельвіра Ковбик вітає донечку Вікусеньку з повноліттям. Хай їй сонечко світить, квіточки пахнуть, пташечки цвіріньчать і прозвучить шлягерок «Мільйон троянд, мільярд карбованців».

З незвичним побажаннячком звернулася до нас молоденька господинька пані Софієчка Смик. Завтра до неї з Арабських Еміратів вперше приїздить свекрушка. Для дорогенької людинки пані Софійка просить виконати хітик «Налий вина». От хохмочка буде, коли виявиться, що свекрушка не п'є, і вітаннячка не чула.

Тепер виконуємо замовленнячко цілого колективчику фабрики повітряних насосів. Від усього серденька вони просять привітати із виходом на пенсійку головненького бухгалтерика Марусину Дебет і виконати для неї «Приватизаційний марш».

Сьогодні на рушничок щастячка стають Коленька і Льоленька Повночовні. Вся їхня родинонька, сусідчики і знайомчики щиресенько здоровлять молодяток, бажають довгенько прожити і чималенько діток народити. Музичненьким вітаннячком їм буде народна пісеньочка «І учора горох, і сьогодні горох».

Пан Степан із Фастова вітає любеньку кумасю Варю з Боярки із тільки їм відомим ювілейчиком. Він бажає їй того саменького, чого вона собі хотюняє і замовляє пісенинку «Підманула, підвела».

Дорогенькі слухачики. Всіх ваших замовленнячок сьогодні ми виконати не змогли. Передачка не гумовенька — не розтягнеш. Попереджаємо, що якщо донині ви слухали свої улюблененькі пісньочки дурнісінько, то з п'ятнадцятого числа мусите платити за кожну мільйончик. Риночок, знаєте, сентиментиків не бажає. Бувайте здоровенькі. До наступної зустрічинки в ефірчику.

Микола БОСАК.

Мал. М. КАПУСТИ

— А ми що, гірші від інших?

Мал. О. ГУЦОЛА

ЗОВСІМ НЕ ЖАРТ

Найкращий засіб від головного болю — гільйотина. Я колись цей вислів сприймав як жарт. А от тепер розумію, що це принцип, за яким діють наші реформатори. Аби приборкати інфляцію, урядовці йдуть на те, щоб значній частині нашого населення по 3—6 місяців зовсім не виплачувати зарплати.

Як відомо, людина без їжі може прожити місяць. Я ж, приміром, не одержуючи четвертий місяць зарплати, навіть хліба собі купити не можу. Виходить, вищезгаданий засіб — зовсім не жарт, а спосіб господарювання.

М. ОСТАПЕНКО,
інженер.

Луганська область.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

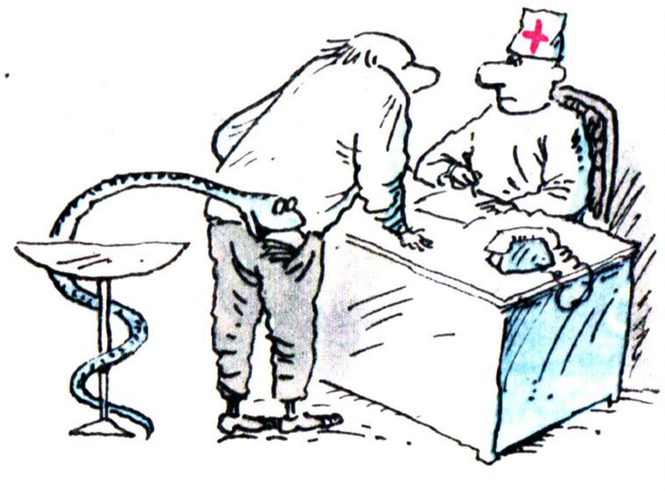

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Давайте в порядку черги!.. Я ж не можу на всіх розірватись!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ХРО РОЗБИВ!

Мама. Хто розбив кухлик?

Василько (п'ять років). Скажу правду, але що мені буде за це?..

ЗАКОН ВИЖИВАННЯ

— Діду, що таке, на вашу думку, закон виживання?

— Це боротьба за те, щоби вкрасти якомога більше...

УЧИТЕЛЬ НАВЧИВ

Син. Тату, ти був колись мавпою?

Батько. Що-о-о?

Син. Сьогодні на уроці нам учитель сказав, що наші предки походять від мавп.

Почув і записав Тарас ЛЕХМАН.

м. Червоноград Львівської області.

●

ЩОБ НЕ БОЯТИСЯ

До баби Катрі завітав сусіда.

— Ось гроші, налийте чарку.

— Не наллю! Кажуть, вийшов такий закон, що страшно за гроші наливати,— відбивається стара.

— То налийте без грошей, щоб не боятися.

РОЗУМНО ЖЕНИВСЯ

Жінка із чоловіком посварилися. Та так, що вона не стерпіла:

— Більшого дурня в селі від тебе не знайти...

Чоловік подумав, подумав та й каже:

— Яким би я не був дурним, а жінку собі взяв розумну, а ось ти...

НЕМАЄ ЧЕТВЕРТОГО

— Ви, Михайле Макаровичу, дуже зайняті?

— Ні, не дуже,— каже сусід. — А що таке?

— Та граємо в дурня, так немає четвертого.

Почув і записав Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці Яготинського району Київської області.

●

ЗА ОБОХ

Головний бухгалтер зайшов до кабінету рахівника та й каже:

— А що це у вас за пиятика?

— Це Петро вирішив пригостити нас сьогодні.

— З якої нагоди?

— Дружина народила сина.

— Я пам'ятаю, місяців два тому, ви також пили за його сина.

— Так, але то був син від коханки.

ЖОНАТИЙ

— Петре, ти жонатий?

— А хіба видно?

НЕДОСТАТНЯ ІНФОРМАЦІЯ

Розмовляють дві бабусі:

— Ти знаєш, Зосю, мені здається, що наші засоби масової інформації, ще недостатньо інформують населення з питань медицини.

— Чому? Вони широко рекламують різні ліки, роботу комерційних медичних установ, а також приватних осіб, здебільшого екстрасенсів.

— Це так, але про те, що у нас безплатне медичне лікування, ніхто не знає... навіть лікарі.

ПОГОВОРИЛИ

Лікар до молодої жінки:

— Скільки вам років?

— А скільки ви б дали?

— Я питаю на повному серйозі.

— Я також.

СКУПИЙ КУМ

— Петре, ти доброго кума маєш?

— Та де там. Дуже скупий. Навіть сто грамів не поставить, хіба що кума.

— А він хоч її не сварить?

— А вона ставить, коли його немає вдома.

СІДАЄ З МУДРИМИ

— Петре,— каже дружина,— ти як думаєш пити, то сідай хоч із мудрими, а не з такими, яких я сьогодні бачила.

— Я завжди сідаю з мудрими, тільки встаю з дурнями.

НЕХАЙ ЗАХОДИТЬ

Через вікно жінка побачила сусіда у своєму дворі з півлітрою в руці, та й каже чоловікові:

— Степане, Петро до нас іде.

— А який чорт його до нас несе?

— Звідки я знаю. Взяв півлітру і йде.

— То відкривай двері, нехай заходить. Де ж ти його подінеш. З сусідами треба добре жити.

ДЕ!

— Лесю,— питає подружка,— а хто то тебе вчора цілував?

— Ти скажи — де, і я скажу — хто.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

Як у казці

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Відкрийте секрет вашого довголіття.
— Я ніколи не користувалась громадським транспортом!..

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

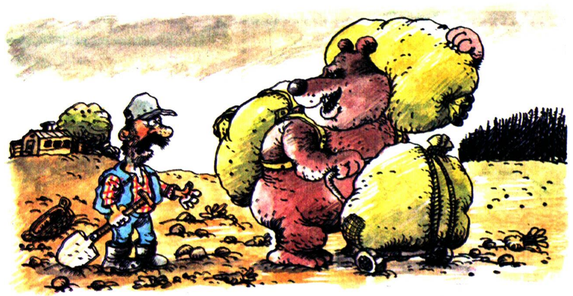

— А угоду про розподіл вершків та корінців я денонсував в односторонньому порядку...

Мал. М. КАПУСТИ

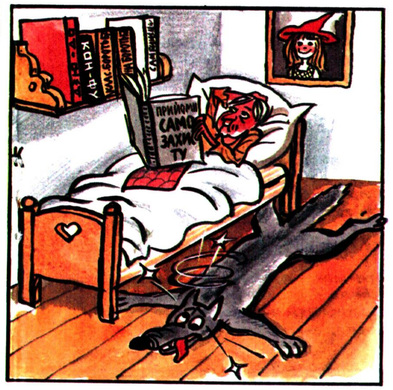

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— З такою пенсією я точно дуба вріжу!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гей, хто хоче екзотичного польоту без «пробки» — підходь!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поглянь, яким крутим Дуремар став! А починав же з продажу п'явок...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

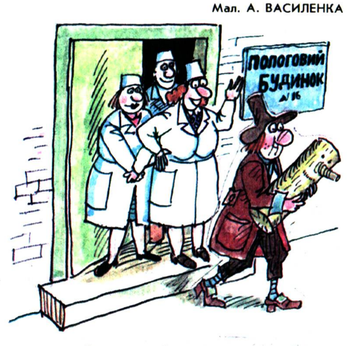

— А вдома його достружете.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

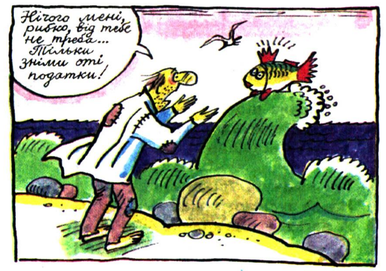

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

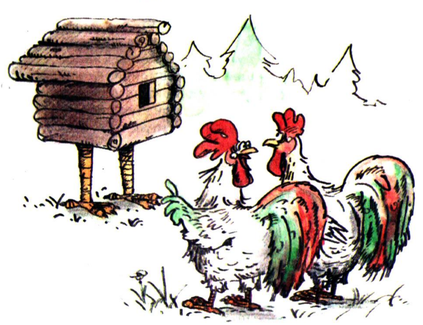

— Будка так собі, а ніжки в неї нічогенькі!..

Мал. О. КОХАНА

— Недаремно кажуть, що зараз гроші вигідно вкладати в землю...

Мал. М. КАПУСТИ

ПЕРЧЕНЯ

ЯК ІВАСЬ ОД ГРОМУ ВТІК

Наш Івась злякався грому,
Стрімголов летить додому.
Грім гуркоче: — Дожену-у!.. —
Та Івась біжить — аж ну!
Вбіг до хати, в ліжко шасть:
— Сюди, громе, тобі зась!
Я не бавлюся з тобою!.. —
І накрився з головою.

Микола ПЕТРЕНКО.

☆ ☆ ☆

ЇЖАЧОК В РЕДАКЦІЇ

— Хто там двері відчиня?—
Запитало Перченя.
— Та це я, пак, Їжачок,
Маю жменьку «колючок»
І півжменьки сміху —
Діточкам на втіху.

ЗАГАДКИ

Він ледь світ
На пліт злетить,
Крилами залопотить:
— Ясне сонечко, зійди,
Хто заспався — розбуди!

(Півник).

Я взимку і влітку
Не знімаю свитку.

(Ялинка).

Андрій МАНДРІВСЬКИЙ.

ПОТРИМАЙ

Я зловив щось у ріці.
Глянь: тримаю у руці!
В нього клешні-
«баламути»
Так і хочуть ущипнути.
На, за вуса потримай —
А загадку відгадай!

(Рак).

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.

КМІТЛИВЕ КОЗЕНЯ

Невеличке козеня
Вчиться в матінки щодня.
Хоч мале. Та вже саме
Вміє теж сказати: «Ме-е».
Баранець його зустрів
Радо в гості запросив:
Каже: «Хочеш, я тебе
Ще навчу казати «Бе-е».
— Ні,— сказало козеня,—
Не для мене ті знання.
«Ме» скажу тобі та й годі.
Бо у кізок «бе» не в моді.
Тож не миряться щодня
Баранець і козеня.

Василь КРАВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КІТ-ВАРТОВИЙ

Є в Оксанки сірий котик.
Гострозубий в нього ротик.
Лиш Оксанка засинає,
Кіт на варту заступає.
Ходить він навколо ліжка,
Щоб не шкрябалась тут мишка,
Щоб вона тут не блукала,
Сон в Оксанки не украла.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка.

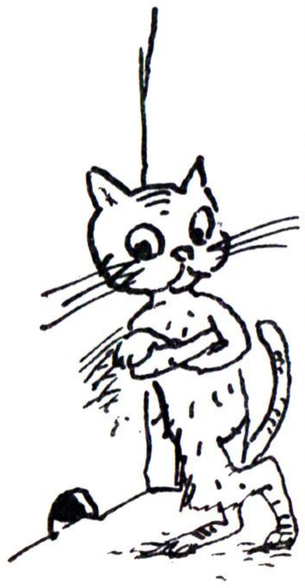

Сатиричні мініатюри

У КОГО ЧОГО НЕ ВИСТАЧАЄ?

Тому-то й маєм ми нужду, нестатки й скруту,
Тому-то Україна і втрачає,
Бо в них не вистачає ринків збуту,
А в нас, на жаль, всього не вистачає.

УРОКИ ІСТОРІЇ

Історія не раз давала нам уроки,
А ми не можемо ніяк пізнать пророка,
І вкотре вже приймаєм за Мойсея
Якогось хитруна чи фарисея.

НІХТО НЕ СПИТАВ

Купив квартиру, дачу і авто,
Але його не запитав ніхто
Ні з владних, ані з правових роззяв:
— А де ж ти, сучий сину, гроші взяв?

ПЕРЕХІДНИЙ ПЕРІОД

Ми перейшли від побудови комунізму
Прямісінько в добу авантюризму.
Такі спостерігаєм авантюри,
Що люди плачуть і сміються кури.

Юрій КРУГЛЯК.

ПЕРЕСАДКА ГОЛОВИ? ЗАПРОСТО!

Дуже помиляється той, хто каже, що чудес на білому світі не буває. Адже навіть більш-менш пристойний школяр назве йому і храм Артеміди, і сади Семіраміди, і піраміду Хеопса...

У нас теж намагалися сотворити хоч одне диво. А що вийшло?

Майже висохло Аральське море. Правда, воно тепер далеко за кордоном. Не згадуватиму і про план повороту сибірських рік у зворотному напрямку. То — також зарубіжжя. Не розповідатиму й про потоплення Великого Лугу і перетворення тисяч пам'яток історії — скіфських і козацьких могил, Запорозьких Січей — у болото. На жаль, того, що було — вже не повернути. Але дещо збереглося. Приміром, пам'ятники, що й нині є в Запоріжжі.

Ну, хоча б отой, що біля Дніпрогесу. Там стоїть «вождь світового пролетаріату» і вказує рукою... Ну, куди б ви думали? На захід. І як це «пильні» ідеологи раніше не додивилися. Адже навіть Богдан у Києві і той булавою на Москву тицьнув. А тут сам Ленін показує своїм прибічникам, де їм шукати «світлого майбутнього» — на «гнилому» Заході...

На майдані Пушкіна до знаменної дати — 50-річчя ВЛКСМ — поставлено пам'ятник. У бік гігантів-заводів похилений чималий постамент. Він закінчується величезною головою молодого будьонівця, який, мабуть, мчить на коні. Дотепники кажуть, що то він принюхується: із «Запоріжсталі» чи «Дніпроспецсталі» димком несе?

Нещодавно комісія управління культури Запоріжжя визначала, що робити далі з пам'ятниками. Прийшла до висновку, що треба реставрувати «Тривожну молодість» — так офіційно зветься отой будьонівець. Бо стела з шістьма орденами потріскалась. А в напису

Дружній шарж Г. ХІТБУСА (Естонія).

Представляти Миколу КАПУСТУ нашим читачам не треба. Цей своєрідний карикатурист добре відомий шанувальникам гумору своїми самобутніми, дотепними карикатурами. Його твори неодноразово відзначалися міжнародними преміями, друкувалися в багатьох часописах — наших і зарубіжних.

І ось дожартувався він до того, що йому присвоєно почесне звання «Заслужений журналіст України». Гаряче вітаємо нашого колегу і пропонуємо читачам добірку його малюнків.

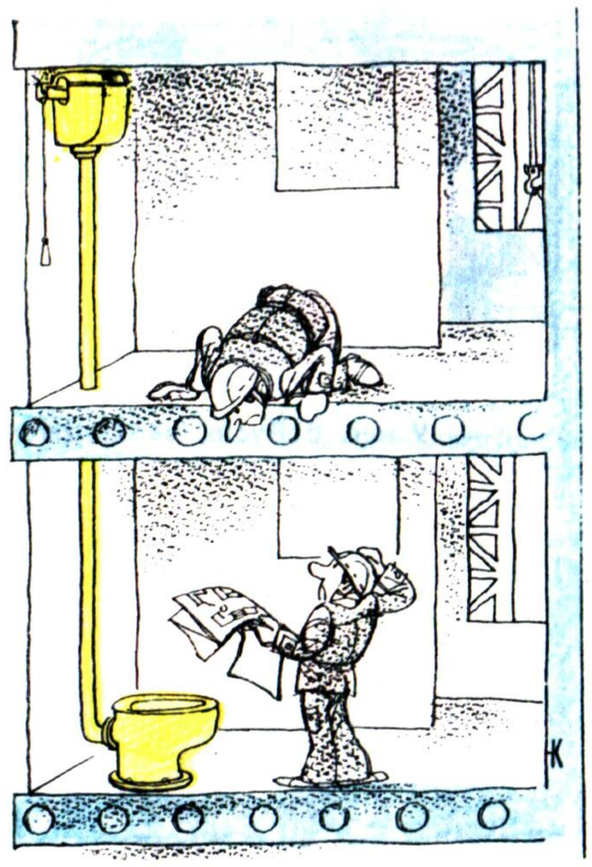

«У власти орлиной орлят миллионы и нами гордится страна» пообпадали літери. Дощова вода стікає по обличчю будьонівця, утворюючи під його шиєю... краватку.

Реставрація — справа дорога. Нині вона коштуватиме 120 мільйонів карбованців. Де їх узяти, коли у місцевому бюджеті не завжди бувають гроші навіть на оплату праці вчителів чи медпрацівників? Була пропозиція — звернутися до теперішніх приватних банкірів. Бо майже всі вони — колишні комсомольські функціонери: працівники обкомів і райкомів ЛКСМУ. Хай, мовляв, згадають, хто їх у люди вивів і дадуть бідному будьонівцю на реставрацію...

Шановні читачі, відгадайте: чия це голова і на чиїх плечах! Відповідь надсилати за адресою: м. Запоріжжя, облдержадміністрація.

У невеличкому парку біля центрального ринку — закинутий фонтан. Його «прикрашають» гіпсові піонери. Колись їх підфарбовували, підбілювали і вони мали нехай і безглуздий, але більш-менш охайний вигляд. Тепер фарба пооблуплювалася, гіпс потріскався і шматками повідпадав. Де-не-де замість ніг уже стирчить тільки арматура. Тут комісія була одностайною — тихенько, без шуму, прибрати це «диво» з-перед людських очей.

Якщо американці навчилися трансплантувати серце та інші внутрішні органи, то в Запоріжжі уже в 50-ті роки зробили пересадку... голови. Операція тоді пройшла чудово. А відбувалася вона так. Спорудили на вулиці Гоголя біля нинішнього держуніверситету пам'ятники Горькому і Леніну. Потім придивилися, що це — такі «штампи», така халтура, якої ще світ не бачив. Олексія Максимовича не зачепили. Хай, мовляв, стоїть собі, який є. А от Ілліч — інша справа. Аби не псувати його авторитету, зняли з нього голову і приліпили... Шевченкову. Так і стоїть він досі — права рука на лацкані піджака, в костюмі-«трієчці», плечі гордо розправлені, а голова... похилена. Чи могло приснитися Кобзареві у найжахливішому сні таке святотатство?..

Інколи чую в електричці чи тролейбусі знайому фразу: «Чудес на світі не буває!» Аж смикає мене за язик відповісти: «Бувають, люди добрі, та ще й які! Походіть Запоріжжям — переконаєтесь».

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Мал. О. ГУЦОЛА

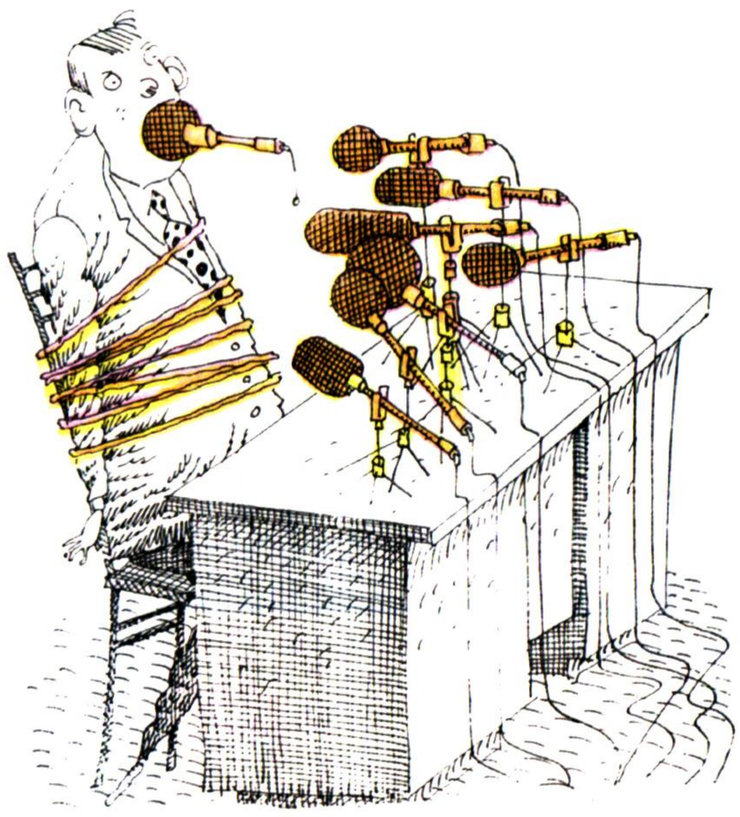

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ПРО ПОТВОРУ В ЛЮДСЬКІЙ ПОДОБІ

Боюсь тварин порівнювати з нею —
Ану ж перед якоюсь завиню.
Хотів, було, назвать її свинею.
Та схаменувсь: ображу цим свиню.

Володимир ЧОРНИЙ.

Мала Рогань
на Харківщині.

Мал. О. КОХАНА

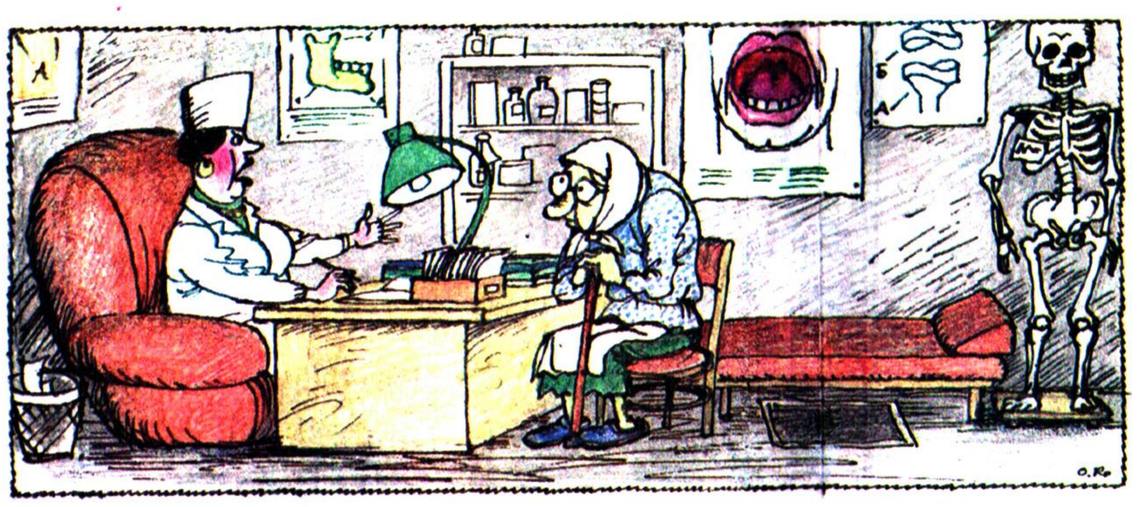

— У вас, бабусю, заощаджень на легкий нежить, а ви ревматизм прийшли лікувати!..

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. КОХАНА

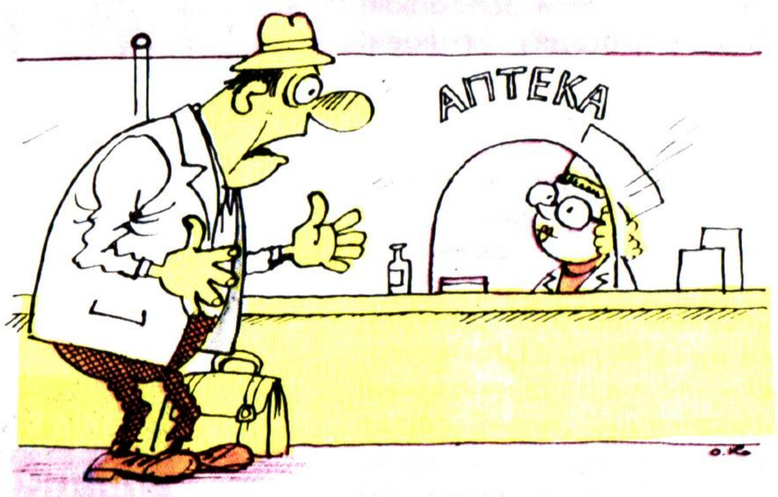

— Допоможіть мені, бо щось нудить від сьогоднішнього життя!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ми вас швидко на ноги поставимо...

Хіт-порад домашнього майстра

Гирю вагою до шести пудів краще всього тримати на балконі. Якщо у вас немає балкона, то це означає, що ви там тримали шестипудову гирю.

Ви вселяєтесь у нову квартиру і вам одразу ж хочеться забити гвіздок у стіну. Не поспішайте — спочатку відкрийте двері і увійдіть у квартиру...

Нічого страшного, коли під рукою не знайшлося пензлика для клею. Якщо вам треба перерубати кубометр дров, він вам і не знадобиться.

Щоб дверці вашої шафи відчинялися без зусиль, ніколи не повертайтеся з відрядження раптово...

Досвідчені теслярі знають, що строк служби рубанка і киянки збільшиться, якщо любити їх і пестити. Це ж саме стосується не тільки киянок, а й львів'янок, вінничанок...

Пилюка на вашій шафі не буде збиратися, якщо ви приладнаєте на ній автомобільні двірники.

Андрій КОЗАК.

м. Люберці
Московської області.

Мал. А. АНДРЕЄВА

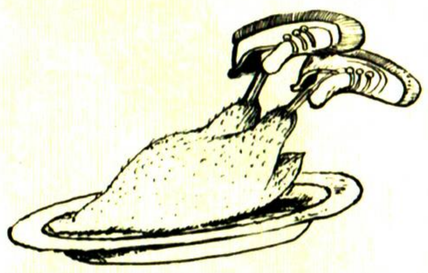

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

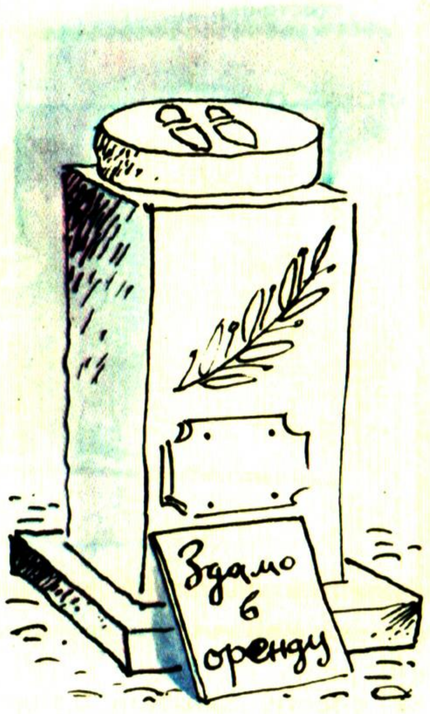

Мал. А. КОНОНЕНКА

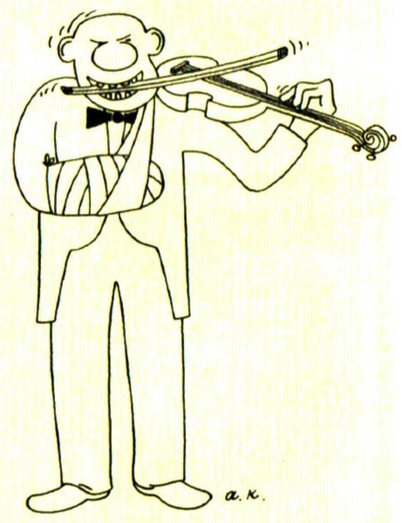

МІНІ-УСМІШКИ

НЕТЯМУЩИЙ ХВОРИЙ

Лікарка веліла своєму пацієнту привезти картоплі і меду. Той:

— Е, не допомагає це, пані докторша! Над парою картоплі я вже парився, а меду мені не можна, бо хворію на діабет!

ДОБРА ПОРАДА

Переїжджаючи через річечку, застряв дідусь возом, запряженим кіньми. Побачив тут же хлопчика з роззявленим ротом, шкребе скроню.

— Ну що його, хлопче, робити?— озивається з воза.

— Як — що? Знімайте, діду, штани!

СКРІЗЬ СУХО

— А тепер, Миколо,— звернувся вчитель географії до п'ятикласника Сидорчука,— покажи нам Середземне море! От воно десь перед твоїм носом хлюпоче, розливається хвилями!..

На жарт Сидорчук вирішив відповісти теж жартом. Довго придивлявся, мацав карту, а потім:

— Ніякого тут моря, Петре Івановичу! Скрізь сухо!

Почув і записав П. ЛЯШЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ЕПІТАФІЯ

ТО КИМ ЖЕ БУВ ТЕОДОР?

Мал. О. КОХАНА

Федя з першого під'їзду мріяв стати багатим. Ви, мабуть, теж? Я — поготів! Але про вас завтра, про мене — інший, а про Федора — сьогодні і я.

Отож, не будемо загинати пальці для обліку позитивних рис багатства, бо на то не вистачить і стоноги. Феді ж, коли він ще вчився в технікумі, завжди бракувало на другу гальбу пива, а заможність цю проблему розв'язує ж... Став фахівцем — пивом залийся, але, боронь Боже, не бризни на костюм, бо зібратися ще на одну пару дуже, а мо', й вкрай тяжко. Тут би грошенятам сказати слово, але ви чуєте, яка довкола мовчанка?

Став Федір майстром, купив запасні штани. У старих можна було б уже й поратись біля «Запорожця». Але щоб купити його... «А най те суспільство рівності качка копне!» — подумки розперізувався Федя в антирадянщині. І даремно — рівність все-таки була і торжествувала. Начальник Феді одержував більше від нього рівно втричі, директор — рівно вп'ятеро, а генеральний директор... Цього майстер не знав. У сім-вісім-десять? Може, у п'ятнадцять.

Однак так сталося, що качка до качки, а до них решта,— та й копнули-таки суспільство рівності. Запанувала риночна економіка, але не повністю така, а якась змішана. Та Федору якраз це й треба. Він першим кинувся розпродувати своє виробництво. Поки інші ходили на прес-конференції, аби з'ясувати, чи в нас уже капіталізм, Федя у рідному цеху здер навіть паркет. Ручки, терпуги і викрутки спродав у Польщі, з цвяхами і залізом з даху їздив до Румунії. Щось краще загнав братам словакам...

За рік він об'їздив стільки країн і континентів, що не всякий президент зможе за дві каденції. От, приміром, оголосили, що міністр закордонних справ готується відвідати Китай. Зрозуміло, всі тішаться з перемоги молодої вітчизняної дипломатії, а Федя лишень іронічно усміхається: «Я там був уже тричі, і не робив з того рейваху, хоча ковдри і пуховки дали прибуток більший, ніж шахти Донбасу»,— подумки скаже він.

З широкої преси стало відомо, що Федя вже спонсорує футбольну команду, якій не могла дати ради міська влада, що ось уже збудував за містом готель для німців, а в місті для себе — віллу. До фірмового швидкого потяга, що завжди запізнювався на годину, Федір встиг причепити свій гранд-вагон — з чаєм, сухими подушками і обслугою, обробленою проти матюків екстрасенсами. Тепер за цим поїздом звіряють годинник на міській ратуші і починають ранкові радіо- і телепрограми. До речі, він — меценат не тільки мас-медіа, а й ще якоїсь лікарні, доставляючи їй таблетки для сну.

І думаєте, багато бере за доброчинну діяльність? Ні. Щоб назвали не Федею, а паном Теодором і висували кандидатом на виборах. Мінімальні вимоги. У нас слюсар Гайдук хоче більшого.

Так, пан Теодор став спокійною, врівноваженою і розумною людиною. Коротше, багатим і заможним — якщо одного слова замало. Доступ до нього дедалі вужчав, і коли я на передвиборних зборах після полум'яної промови на користь «провідників народу, які ведуть його на берег щастя» хотів поплескати кандидата (це був Федя) по плечах, до мене кинулись спеціальні люди. Вони вчинили таке, що я довго плутав праву руку з лівою. І правильно зробили, а то відпустив брови і все ліз цілуватися — шкідливі родимі плями періоду застою.

Я любив слідкувати за кар'єрою пана Теодора. Просто не вірилось, що він колись жив у першому під'їзді, лежачи пив пиво, аби крапля не впала на відлоги, і мріяв про «Запорожець». Презентації, смокінги, брифінги, Канарсько-Азорські острови — невже це Федя? А якщо це так, то чому пригоди Алі-Баби називаються казкою, а не біографією бізнесмена?

Але життя — норовиста худоба. Коли, здавалося, пан Теодор досяг, за нашими поняттями, вершин багатства і не вилазив у Бога з-за пазухи, хтось підстеріг його при виході з «Крайслера» і постріляв на решето...

Це був похорон дуже визначної людини. Депутати на позачерговій сесії ухвалили дозволити спорудити склеп пана Теодора перед замшілою останньою домівкою тутешнього енциклопедиста, якого вже друге століття юнь вивчає впродовж всього третього семестру. День поховання був оголошений Днем боротьби городян за економію енергоресурсів. Отож, трамваї і тролейбуси не ходили. До цвинтаря були звезені всі видатні жебраки, які співали на кількох мовах псалми. Міліція була передислокована навіть з цілодобового бару, відомого страхітливими бійками. На базарах перестали охороняти продавців фальшивого «Мальборо», а хвойди дозволяли собі прогулюватися перед мерією.

Такого похорону місто не відало навіть з підручників краєзнавства. Іномарки їхали в чотири ряди, а з гелікоптера скидали квіти і середньої вартості купони. Куди тим колишнім першотравневим демонстраціям! Ні, це не свято гнаних і голодних (див. «Інтернаціонал»).

І все було б добре. Похорон пана Теодора назавжди залишився б у моїй свідомості скорботним торжеством багатства і розкошів, якби не одна бабця, що позирала на процесію з-за мого плеча.

— Бідний! — сказала вона з глибоким співчуттям і перехрестилася. І повторила: — Бідний Федя!

Володимир ПАЛЬЦУН.

НАЗАД — ДО СОЦЗМАГАННЯ?

Наші великі економісти дійшли висновку, що оздоровити нашу хвору економіку можна лише в один спосіб: задавити різними податками та акцизами імпорт. Тоді, мовляв, нашим людям нічого іншого не лишиться, як купувати вітчизняний товар. А отже, заворушиться виробництво і буде чим платити виробникам.

Але це ми вже проходили. Були обмеження на імпорт, проте якість вітчизняних товарів від цього кращою не стала. Якщо ми виступаємо так категорично проти конкуренції, то давайте знову введемо на підприємствах соцзмагання. От заживемо!

Г. ОХОДСЬКИЙ,
кандидат економічних наук.

м. Харків.

Страшне перо не в гусака...

«Мене звинувачують, ніби я побила Петрову Стефу за те, що вона кинула оком на мого Матвія. Хай їй те око вискочить, бо я сама його вже не бачу тверезим від Великодня».

(Із заяви дільничному інспектору міліції).

«Прошу посадовити гр. Качура П. Г. у тюрягу, мого знайомого, бо він оббріхує мене. Плеще язиком по всьому селу, що я не така, як усі жінки. А він добре бачив, що я маю і на що здатна».

(Із заяви в народний суд).

«Як ми пили разом, то сиділи за столом. Потім я проснувся і зрозумів, що мене надули колеги. То був витверезвітель, а я лежав у трусиках на тапчані і дуже боліла голова. Вимагаю покласти на отой тапчан і тих, хто насмолився за мій щот і оставив мене під столом».

(Із скарги в РУВС).

«Як я міг свиснути Степанові у вухо, бо він на дві голови вищий від мене? Я його вдарив у мужське болюче місце і він впав. Може Степан повредив слуховий апарат, коли впав на землю. То вже не моя вина, бо він мене назвав дурнем. Яким мама родила, те й маю. Не його собаче діло».

(З пояснювальної записки).

«Степанович мене обідив, бо я сказав, що він сам свиня. А обідив тим, що вкусив мене за ніс і назвав мою морду рилом. А яке в мене рило, коли я худий і дуже не терплю мордатих».

(Із листа в прокуратуру).

Надіслав Сергій ЮХИМЕНКО.

м. Луцьк.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

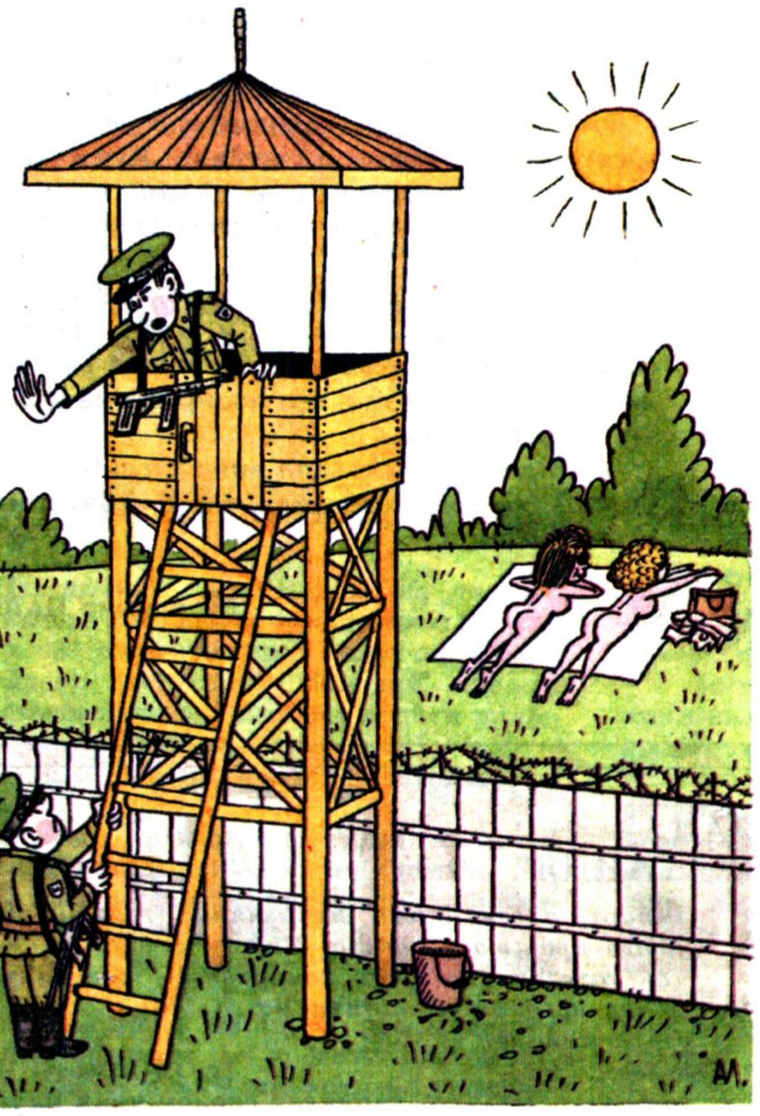

— Нічого, нічого, не турбуйтесь: я постою ще кілька годин на посту!..

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

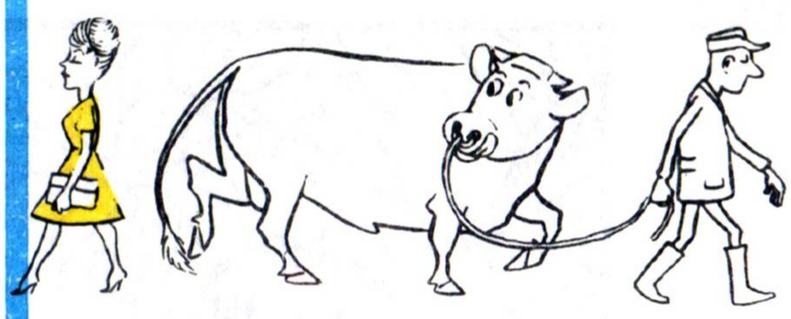

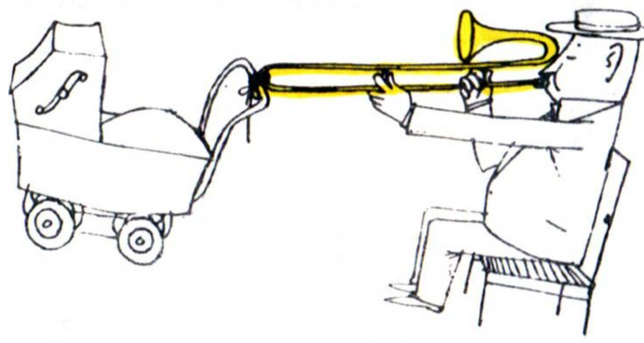

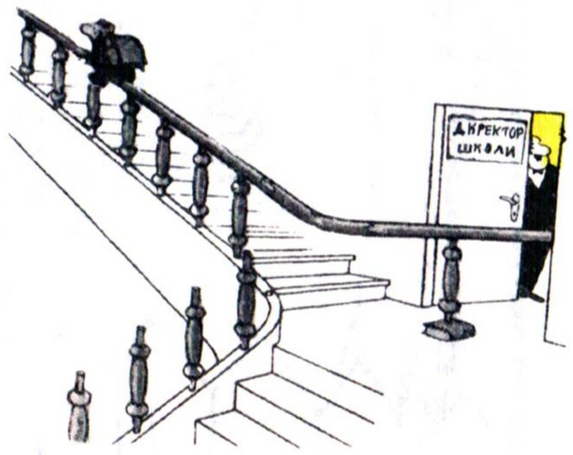

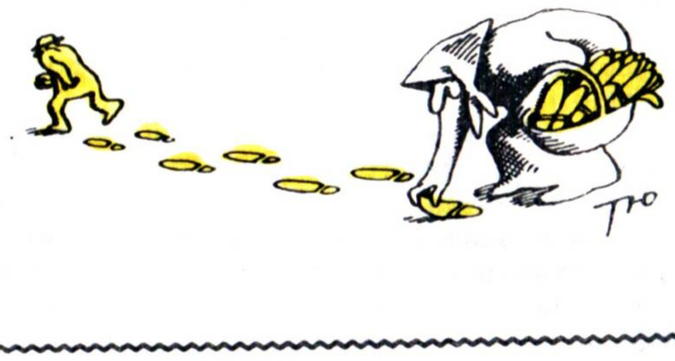

Бертольд БЛЮМ (Бельгія)

ТРИ ПАЛЬЦІ ПІД ЕТИКЕТКОЮ

— Рульовий,— сказав капітан,— збожеволіти можна від цієї жахливої качки! Налий-но мені ще чарку рому і подивись, яким курсом ми пливемо.

Рульовий налив і підняв пляшку, щоб глянути крізь неї на ліхтар:

— Три пальці під етикеткою,— зазначив він,— це означає, що ми пройшли мис Горн.

— Не обов'язково визначити курс по пляшці! — скипів капітан. — Це недостойно справжнього навігатора. Для чого тоді компас?!

Рульовий піднявся, зробив кілька кроків і невпевнено повідомив:

— Курс захід-південь-схід.

— Що? — перепитав капітан, гадаючи, що не розчув.

— Захід-південь-схід,— повторив рульовий. І додав: — А можливо, північ-південь-захід.

— Здається, у тебе не всі дома! — вигукнув капітан.

— Я не винен,— захищався рульовий. — Так показує наш новий компас — він весь час обертається із шаленою швидкістю.

— Може, він зіпсувався?

— А може, тоне корабель? — висловив припущення рульовий. — В інструкції написано, що в такому разі прилади перестають функціонувати.

Капітан зблід.

— Ясно,— прохрипів він. — Ми тонемо, закрути негайно всі вентилі!

Рульовий попрямував до найближчого вентиля. Тільки-но доторкнувся, як усього його обкатило піною.

— Гей, ти! — капітан схопив його за рукав. — Перш за все пасажири! Відведи їх на палубу.

Потім він кинув погляд на компас, що продовжував крутитися, мов скажений.

— Ти, старе сміття, ти в усьому винен! — вигукнув він і почав трясти прилад. — А ви що тут робите? — закричав він на пасажира. — Негайно в шлюпку!

— Дозвольте, будь ласка,— почав той, та перш ніж він зміг продовжити, капітан схопив його за комір і сильним ривком викинув геть. Він спробував було схопити ще одного, але в цей момент відчув, як хтось сильно трусонув його самого.

— Ну, досить! — крикнув хазяїн кафе. — Усьому є межа! Коли ви відгвинтили у мене пивний кран, я не сказав і слова. Коли ви трясли програвач, я теж мовчав. Але тепер ви почали виштовхувати моїх відвідувачів на вулицю! З мене вистачить! Платіть і вимітайтеся звідси разом зі своїми дружками!

Переклад З. ІВЧУКА.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

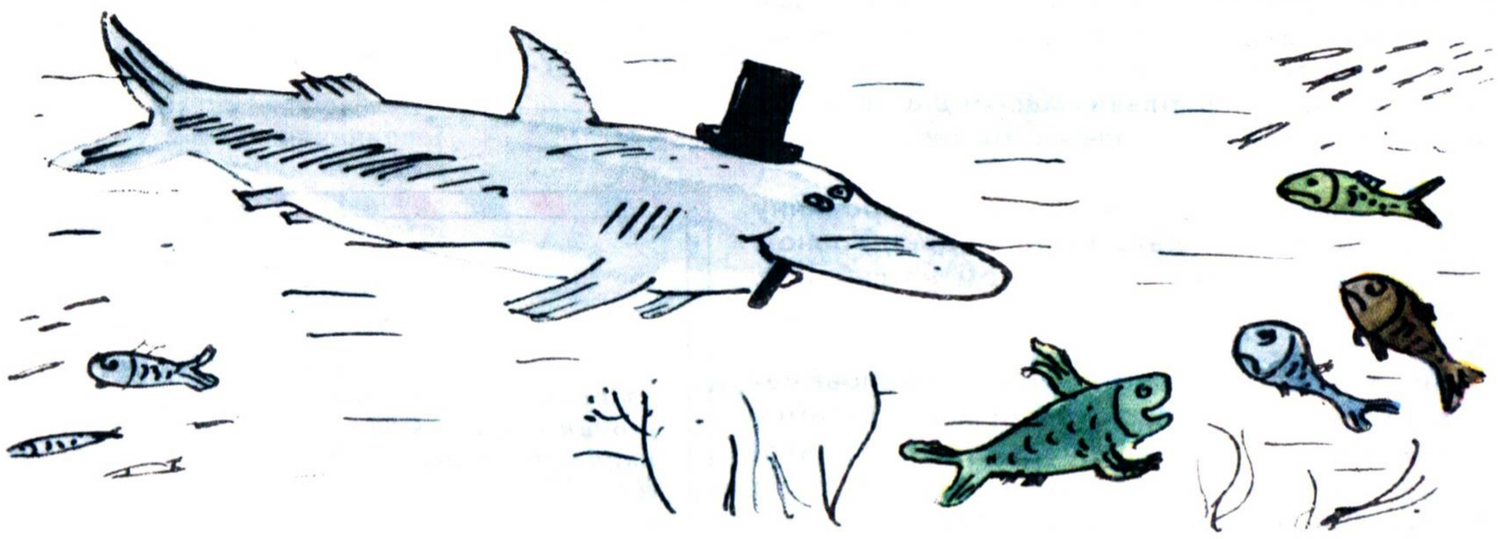

— У наш ставок ми запросили акулу для обміну досвідом з питань вільного ринку...

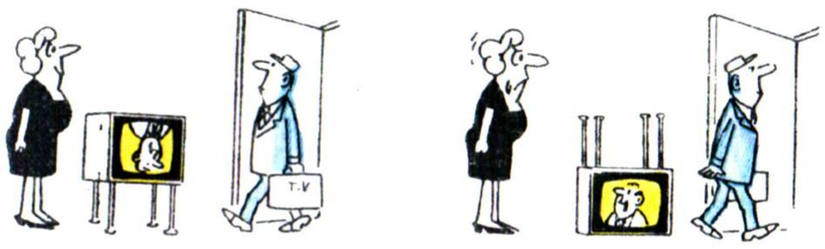

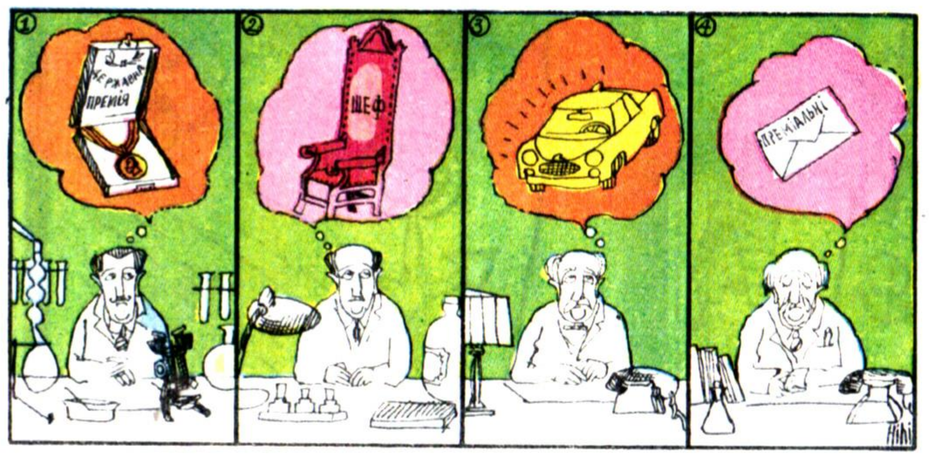

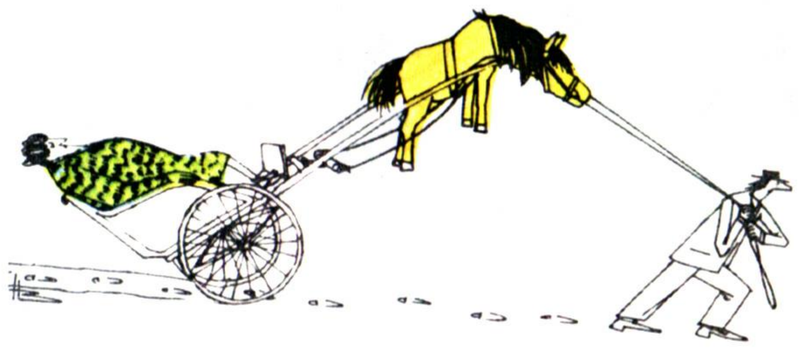

УСЕ ПРО ПИВО

Партія любителів пива, яка офіційно іменує себе Партією за поміркований прогрес у рамках закону, дуже популярна в Болгарії. Вона шукає своїх однодумців передусім серед тих, хто любить гумор. Ось досвідом своєї партійної роботи лідери партії охоче діляться на сторінках гумористичних видань. Для них завжди гостинно відкриті шпальта болгарської сатиричної газети «Стиршел», неодноразово бували вони на сторінках «Крокодила», і от нарешті з їхнім веселим досвідом можуть познайомитися і наші читачі.

ПЕРЕВАГИ ПИВА ПЕРЕД ДРУЖИНОЮ

Пиво можна пити щодня протягом цілого місяця.

Пиво не треба водити в ресторан або до театру.

Пиво терпляче чекає тебе вдома і завжди раде зустрічі з тобою.

Коли пиво набридне, його можна вилити в раковину.

Воно не ревниве: можна пробувати пиво різних сортів.

Пиво не буває в поганому настрої і завжди готове стати твоїм.

Пивом можна поділитися з приятелем.

Пиво можна взяти в борг у приятеля.

Будь певен: ти — перший, коли відкорковуєш пивну банку.

ЯКЩО МУХА ПОТРАПИЛА В ПИВО, ТО...

...англієць платить за пиво і, не торкнувшись кухля, іде геть.

...француз кличе офіціанта і просить замінити.

...німець виливає пиво на підлогу і замовляє нову порцію.

...італієць виловлює муху і випиває пиво.

...африканець випиває пиво разом з мухою.

...китаєць спочатку з'їдає муху, потім випиває пиво.

...болгарин випиває пиво, здіймає гвалт і нічого не платить.

...росіянин ловить муху, випиває пиво, кидає її в порожній кухоль і вимагає налити нове.

Переклад Андрія КОТОВА.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

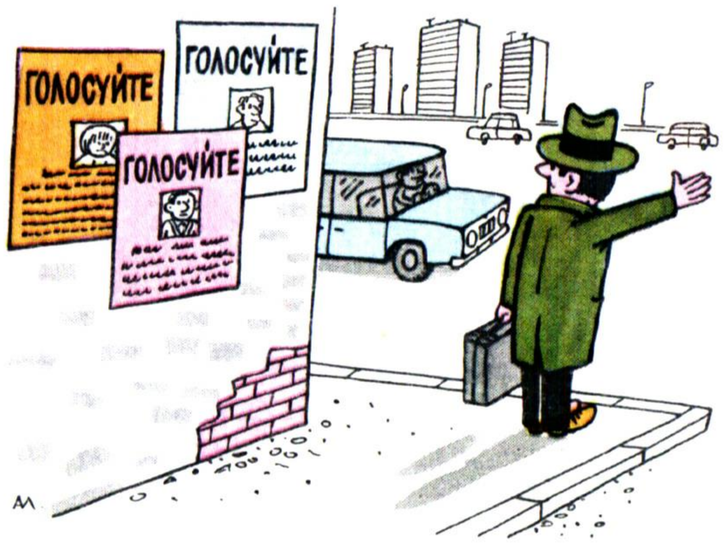

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 11.06.96.
Підписано до друку 01.07.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 25 000 прим.
Зам. 0110607.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

КАТАСТРОФИ

Мал. А. Василенка

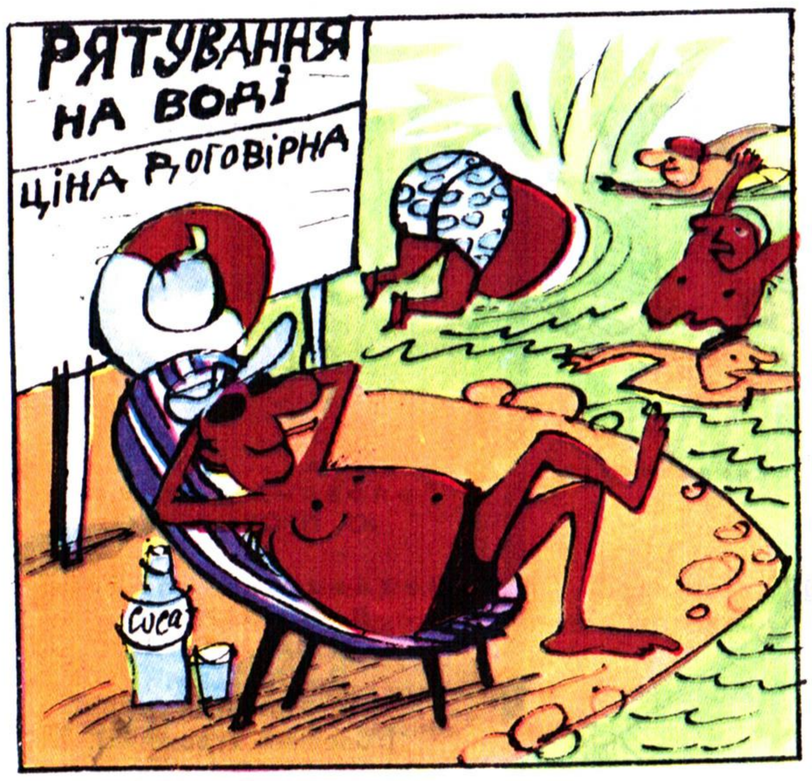

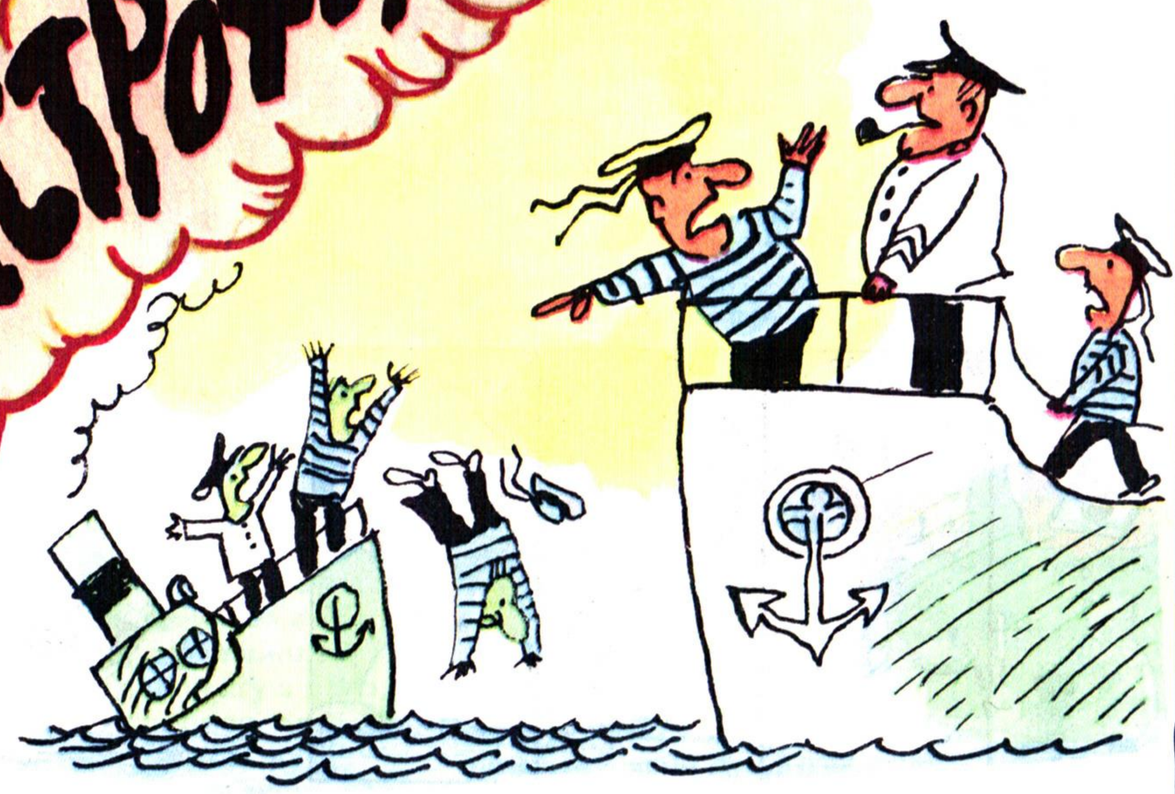

–Капітане, вони тонуть!
–Просигнальте їм: усі ми там будемо!

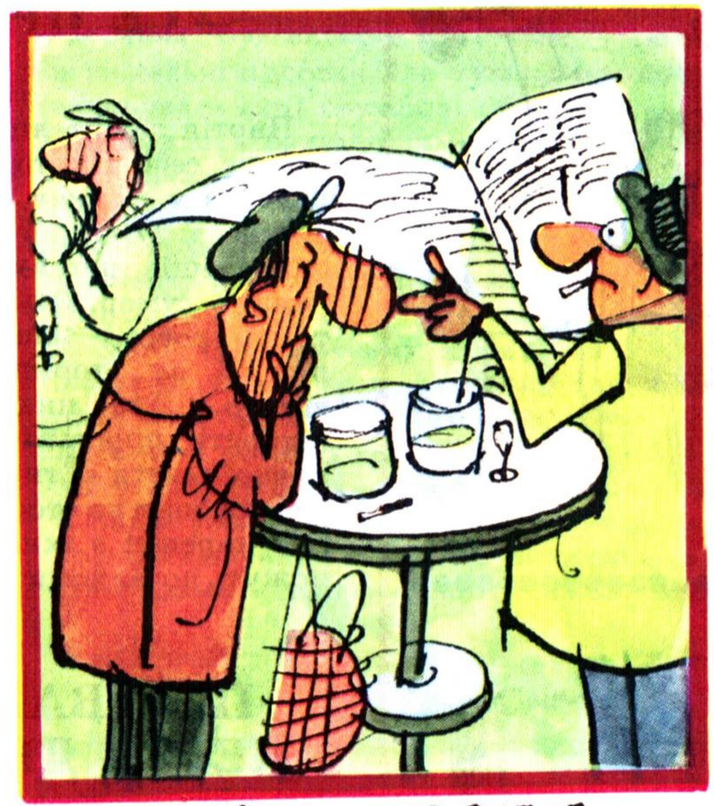

–Там літак розбився, там корабель потонув...
–А я пенсію отримав... Теж катастрофа.

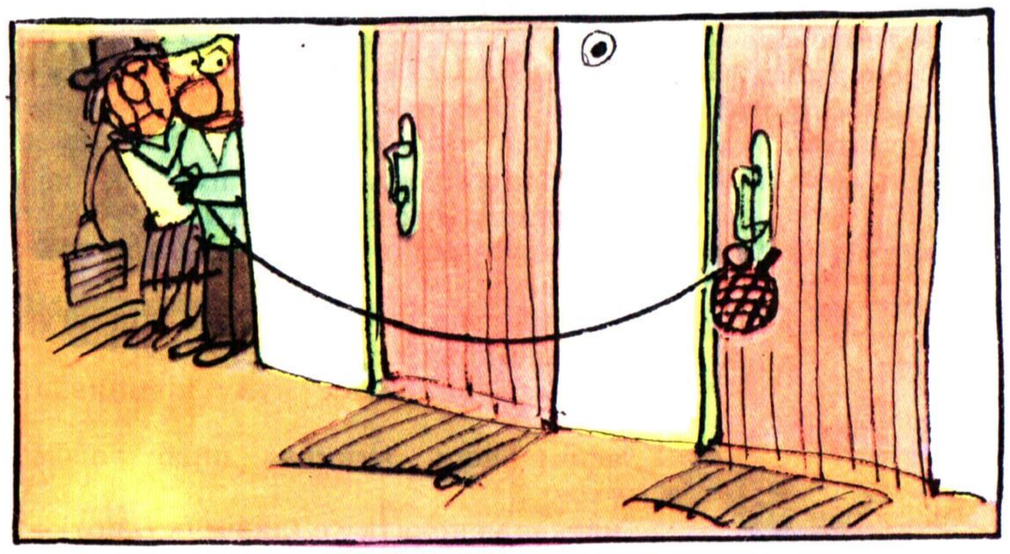

–Не хвилюйтеся, бабцю, двері зараз відчинимо. А ключі більше не губіть.

–Ось тепер клюватиме!

–Хтось загинув?
–Так. На цьому місці місяць тому у нас пляшка розбилась.

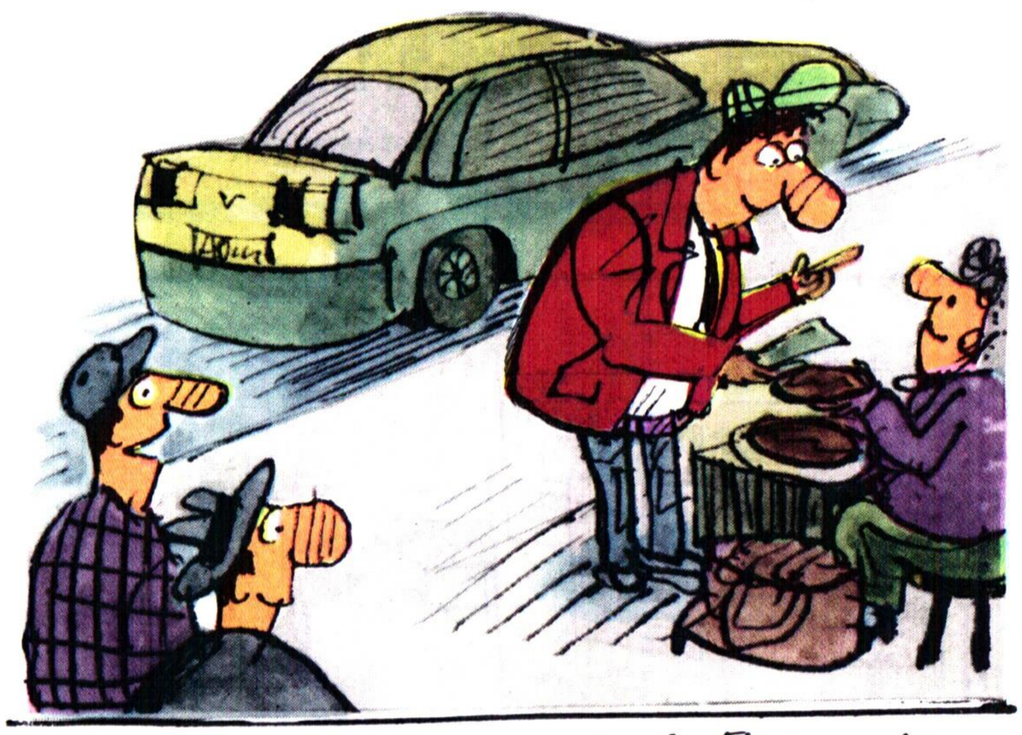

–Думаю, справи у фірмі Петра ідуть погано. Бачиш, він пиріжки у баби купує.